

Forræderen Obama forsinker JASTA-lov: Afsættelse ved rigsret er nær!

Leder fra LaRouchePAC, 18. sept. 2016 – Af Jeff Steinberg:
Efter at Repræsentanternes Hus fulgte Senatet med den enstemmige vedtagelse af JASTA (Lov om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorisme), har præsident Obama meddelt, at han vil nedlægge veto mod lovforslaget – hvorved han går ind i en frontal konfrontation mellem præsidenten på den ene side og den amerikanske Kongres, familierne til ofrene for 11. september-angrebet og det amerikanske folk på den anden. JASTA ville gøre det muligt for de overlevende og familierne til de 2997 dræbte personer i angrebene på Pentagon og World Trade Center endelig at bringe sagen for retten og konfrontere det saudiske monarki for dets rolle i at støtte terroristerne.

Præsident Obama har foreløbig annonceret sine planer om at nedlægge veto mod JASTA-loven, der landede på hans skrivebord mandag, den 12. september, dagen efter 15-års dagen for det værste terrorangreb på amerikansk jord i landets historie. Han har ti arbejdsdage – frem til 23. sept. – til enten at underskrive lovforslaget eller også give Kongressen besked om sit veto. Førende senatorer og kongresmedlemmer fra begge partier har allerede gjort det klart, at de har samlet tilstrækkeligt med stemmer til at opnå et flertal på 2/3 i begge Huse, og således gøre Obamas veto ugyldigt. Det Hvide Hus er i færd med at gå sammen med saudierne og andre stater i Golf-samarbejdsrådet for at vride armen om på medlemmer af Senatet og Huset, for at de skal ændre deres stemmeafgivelse og acceptere præsidentens veto.

Terry Strada, en ledende talskvinde for familierne til ofrene

for 11. sept. (hendes ægtemand Tom Strada blev dræbt i World Trade Center den 11. september) har annonceret, at der vil blive en protestaktion uden for det Hvide Hus tirsdag, den 20. sept., med krav om, at Obama enten med sin underskrift sætter loven i kraft, eller også afstår fra sit veto og gør det muligt for Kongressen at gøre sin patriotiske pligt og gøre hans skamfulde handling ugyldig.

Lyndon LaRouche kommenterede den 15. sept., at han forventer, at Obama vil nedlægge veto mod JASTA, »fordi han er en agent for det britiske system«. Han tager mod ordrer fra det britiske monarki, og London, såvel som også deres saudiske undersætter, har for meget at tabe i en ærlig retssag ved en amerikansk domstol. Et fremtrædende medlem af det britiske Underhus har i *Daily Telegraph* for nylig skrevet, at, under JASTA, kan det britiske monarki, såvel som saudierne, anklages pga. af Londons mangeårige støtte til de selv samme terrorister, der stod bag 11. september.

Beviset på, at anglo-saudierne stod bag, er overvældende. De 28 sider fra den Fælles Kongresundersøgelse af begivenhederne den 11. september, der som medformand havde senator Bob Graham, afslørede klart, at Prins Bandar bin-Sultan havde en central rolle i angrebene 11. september. Bandar, der var Saudi-Arabiens ambassadør til USA på tidspunktet for angrebet, og som stod præsident George W. Bush så nær, at han fik kælenavnet »Bandar Bush«, finansierede mindst to af flykaprerne via saudiske efterretningsofficerer i San Diego-området, og han har bånd til al-Qaeda-topfolk, som det afsløres i de 28 sider.

Bandar er selv en britisk agent. I 1985 fabrikerede han og Margaret Thatcher al-Yamama olie-for-våben-aftalen, gennem hvilken briterne og saudierne samlede en hemmelig, udenlandsk fond, hvis midler oversteg \$100 mia., til finansiering af global terrorisme, regimeskift og politiske mord.

I en tale ved en betydningsfuld konference om angrebene 11.

september på Cooper Union universitetsområde i Manhattan den 10. sept., påpegede *EIR*-seniorredaktør Jeffrey Steinberg, at Bandar ikke var en wahhabi-fundamentalist. »Han havde større tiltrækning mod skotsk whisky og cubanske cigarer end mod islam«, sagde Steinberg til et publikum på 300 11. september-aktivister. »Bandar agerede som en agent for det saudiske monarki med at skaffe den afgørende støtte til flykaprerne, og han gjorde det på vegne af Bush-Cheney-regeringen«, erklærede Steinberg. Han mindede tilhørerne om, at Lyndon LaRouches nationale talskvinde, Debra Freeman, i januar 2001 havde aflagt vidnesbyrd imod nomineringen af John Ashcroft som justitsminister på baggrund af, at den tiltrædende Bush-Cheney-regering var forpligtet over for en gennemtvungelse af et politistatsdiktatur i USA og ville søge den første lejlighed til at iscenesætte en 'Rigsdagsbrand-hændelse' for at nå dette mål. »Det var en forudsigelse, der desværre blev til sandhed ni måneder senere«, sagde Steinberg. »Bush og Cheney undertrykte kapitlet på de 28 sider, der viste, at det saudiske monarki stod bag 11. september-kaprerne, for at sikre sig, at intet kom i vejen for deres planer om at invadere Irak og vælte Saddam Hussein.«

Udover at vedtage JASTA gennem et flertal, der ikke kan røres af et veto, er der andre presserende handlinger, der må udføres for endelig at komme til den fulde sandhed om 11. september. Der er bogstavelig talt millioner af sider af regeringsdokumenter fra undersøgelsen af 11. september, der forsat er hemmeligstemplet i dag. En dommer i Florida er i færd med at gennemgå 80.000 sider af længe hemmeligholdte FBI-akter om en anden, højtplaceret saudisk forretningsmand, der var vært for tre af 11/9-flykaprerene, inklusive den angivelige leder Mohammed Atta. Endnu i dag er ingen dokumenter blevet frigivet om de 11/9-celler, der opererede i Paterson, NJ, eller Herndon, VA, i det år, der gik forud for angrebene 11. september. Senator Bob Graham, kongresmedlem Walter Jones og andre ledere af kampen for sandheden om 11. sept., har krævet, at regeringen frigiver alle disse hemmelige

dokumenter. Som Graham sagde til et publikum på National Press Club i Washington, så »sprang proppen af flasken« med frigivelsen af de 28 sider, »og nu må vi få hele indholdet at se«.

Det amerikanske folk ønsker, at sandheden kommer frem. I løbet af weekenden den 9. – 12. september mødte henved 4000 mennesker frem for at deltage i mindekoncerter i New York City og Morristown, NJ, hvor Schiller Instituttets New York City Borgerkor opførte Mozarts *Rekviem*, for at mindes og ære dem, der mistede livet den 11. september, samt de mange tusinde mennesker, der som de første responderede, og som siden er døde eller er blevet alvorligt syge som følge af deres heroiske respons til tragedien den 11. september. For disse helte, og for alle mennesker, har sandheden om disse forfærdelige begivenheder ingen forældelsesfrist.

Det amerikanske folks fulde vrede må nu rettes mod præsident Obama for, på trods af, hvor hans virkelige loyalitet ligger, at tvinge ham til at gøre det rigtige og underskrive JASTA, så den træder i kraft. Hvis Obama er så fuld af forræderisk had mod USA, at han udsteder veto, må Kongressen som én stemme rejse sig og vedtage denne lov med et overvældende flertal – og dernæst indlede den korrekte procedure, i overensstemmelse med Forfatningen, mod Obama.

Hvis Barack Obama virkelig gennemfører sit veto mod JASTA, så bør dette føre til en omgående afsættelse gennem en rigsretssag. Enhver præsident, der sætter det britiske og saudiske monarkis interesser over det amerikanske folks interesser, er, *prima facie* (ved første blik) skyldig i 'høje forbrydelser og misgerninger', og må omgående fjernes fra embedet. I modsat fald mister selve Forfatningen enhver mening.

Foto: Præsident Barack Obama og førstedame Michelle Obama, sammen med tidligere præsident George W. Bush og tidligere førstedame Laura Bush, holder et øjeblik stilhed ved det

Nationale 11. september-mindesmærke i New York, N.Y., den 11. september, 2011. [flickr/whitehouse]

RADIO SCHILLER 19. september 2016:

Vestens koalition bomber Syriens hær; en fejl?

Med formand Tom Gillesberg:

NYT PARTI I TYSKLAND: AfD-partiet – Gammel vin på nye lædersække? Hovedartikel del I – III af Helga Zepp-LaRouche

Flodbølgen af flygtninge, der kommer ind i Europa fra Mellemøsten og Afrika – som et resultat af Obamas destruktive krige på vegne af britisk politik – i sammenhæng med Europas økonomiske kollaps som et resultat af bankernes krav, har gjort det muligt for et nyt 'protestparti' at opstå i Tyskland, Alternative für Deutschland (AfD). Zepp-LaRouche

spørger, Hvad er det, og hvorfor?

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Pegida-demonstration i Dresden den 12. januar 2015 efter terrorangrebet mod det satiriske blad Charlie Hebdos redaktion i Paris.

Obama går efter at ødelægge amerikansk-russisk aftale om Syrien

17. sept. 2016 – Endnu før de amerikanske koalitionsstyrkers luftangreb mod en af den syriske hærs stillinger her til eftermiddag fandt sted, stod det, med al ønskelig tydelighed, allerede klart, at præsident Obama havde til hensigt at ødelægge den amerikansk-russiske aftale om at nedkæmpe terrorisme i Syrien. Angrebet skal have dræbt 62 syriske soldater og såret flere end 100 andre, hvorefter Deir ez-Zor-lufthavnen, som disse syriske soldater havde forsvaret, hurtigt blev løbet over ende af ISIS.

Fredag, den 15. september, blokerede Obama for et planlagt møde i FN's Sikkerhedsråd, hvor medlemmerne af rådet skulle have været briefet om betingelserne for den amerikansk-russiske aftale, der omhyggeligt var blevet opstillet af den amerikanske udenrigsminister John Kerry og den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov således, at Sikkerhedsrådet kunne vedtage en resolution til støtte for planen, der således ville have vægten af hele det internationale samfund bag sig. Briefingen måtte aflyses, da USA nægtede at lade nogen som

helst detaljer blive frigivet. Den russiske FN-ambassadør Vitaly Churkin sagde til reportere, at, ikke alene ville USA ikke tillade, at de dokumenter, der indgik i aftalen, blev formidlet til medlemmerne af Sikkerhedsrådet; men USA ville »ikke engang beskrive dem i detaljer«. Hvordan kan man bede rådsmedlemmer om at støtte en aftale, hvis indhold de ikke må kende? spurgte Churkin.

»Der er tydeligvis ingen enhed i den amerikanske regering« mht. at gennemføre aftalen, bemærkede han.

Tidligere fredag indkaldte Obama til et møde i sit nationale sikkerhedsråd for at uddele øretæver mht. politikken for Syrien. Det Hvide Hus kom ud af dette slagsmål med endnu en spidsfindighed, der havde til hensigt at gøre det af med aftalen om Syrien. Ifølge den korte erklæring fra Det Hvide Hus om indholdet af diskussionen, »understregede præsidenten, at USA ikke vil gå frem med de næste trin i aftalen med Rusland, før vi ser en reduktion af voldshandlingerne og en opretholdelse af adgang for den humanitære hjælp, i syv dage i træk«.

Det blev oprindeligt rapporteret, at Kerry-Lavrov-aftalen gik ud på, at en våbenhvile skulle begynde den 12. september, og, hvis denne våbenhvile holdt, så ville USA og Rusland, syv dage senere, etablere et Fælles Implementeringscenter (JIC), der skulle gennemføre fælles aktioner mod terroristerne. Med deadline, der nærmede sig, lagde formuleringen »en reduktion af voldshandlingerne og en opretholdelse af adgang for den humanitære hjælp, i syv dage i træk« grunden til på ubestemt tid at udskyde dette JIC, som Obama og hans krigsparti, forsvarsminister Ash Carter og talsmand for Pentagon (og ikke nødvendigvis den amerikanske militærkommando) lige fra begyndelsen havde været imod.

Fra Bishkek, Kirgisistan, hvor præsident Putin deltog i et topmøde i Statssamfundet af Uafhængige Stater (CIS), påpegede han over for reportere den politik for regimeskift, der lå bag

USA's krav om at holde dokumenterne hemmelige. USA, der altid argumenterer for åbenhed og gennemsækelighed, insisterer måske nu på at holde dokumenterne hemmelige, »fordi det nu vil blive åbenlyst for det internationale samfund, såvel som for det amerikanske og russiske folk, hvem, der ikke opfylder hvilke betingelser«, sagde Putin. USA har problemer med at adskille »den såkaldte sunde del af oppositionen fra de halvkriminelle og terroristiske elementer«, et problem, der stammer fra »ønsket om at opretholde det militære potentiale i kampen mod præsident Assads legitime regering. Dette er imidlertid en farlig og ødelæggende kurs ... Vore amerikanske partnere synes endnu engang at gå i den samme fælde, som de så mange gange er gået i«, sagde han.

Den russiske side insisterede fortsat på, at USA må, og kan, gå bort fra sin proterroristiske politik. Lavrov og Kerry skal mødes flere gange i næste uge i FN. Putin sagde, ganske vist før koalitionsens luftangreb mod de syriske soldater, til reportere, at »jeg vil gerne gentage, at vi føler os mere positive end negative mht. dette, og vi forventer, at den amerikanske regerings løfter vil blive holdt.«

APPEL til FN's
Generalforsamling:
Et Nyt Paradigme for
Menneskehedens Fælles Mål.

Af Helga Zepp-LaRouche

16. september, 2016 – Det er afgørende, at De forenede Nationers Generalforsamling, der nu træder sammen i New York, bygger videre på de fremskridt, der er opnået ved G20-topmødet under Kinas lederskab. Kursen mod en ny, finansiel arkitektur er sat, og chancen er større end nogensinde for, at alle nationer kan deltage i opbygningen af den Nye Silkevej på basis af et win-win-samarbejde, og at verdensøkonomiens produktivitet vil stige på basis af innovation, alt imens fattigdom og konsekvenserne af krig overvindes.

Download (PDF, Unknown)

Bayer-Monsanto overtagelse markerer slutfasen af den 'grønne', folkemorderiske floks kontrol over fødevarer- patentrettigheder, videnskab og meningsdannelse

15. sept. 2016 – I denne uge blev den planlagte \$66 mia. store overtagelse af Monsanto, den agro-kemiske- og såsædsgigant med hjemsted i USA, annonceret af Bayer AG, ligeledes en kemi- og såsædsgigant (kendt som Bayer CropScience), og et legendarisk

farmaceutisk navn, med hjemsted i Tyskland.

De to selskaber er en del af et snævert kartel med meget få enheder – der nu er i færd med at blive slået sammen – som i løbet af de seneste 40 år er kommet til at dominere såsæds- og afgrødegenetikken i verden, IKKE gennem at yde rene, pålidelige produkter for landmænd og god bio-videnskab, men gennem at score kassen siden 1970'erne på baggrund af den daværende uretfærdige ændring af USA's patentlovgivning, der gjorde det muligt for bio-modificerede egenskaber i afgrødeforbedring at opnå status som »industripatenter«. Med andre ord, så »ejer« disse selskaber genmodificerede strenge af korn, bomuld, bønner og andre basale livsfornødenheder. Hvis man ønsker at studere eller så deres patenterede såsæd eller egenskaber, må man betale omkostninger og licensafgifter; ellers står man over for juridisk og finansiell ruin.

Det nye Bayer/Monsanto-selskab vil kontrollere omkring 25 procent af hele verdens såsæd og afgrødepesticider, hvis storaftalen klarer sig igennem den lovgivningsmæssige inspektion.

Endnu en udsigt til en storfusion blandt de agro-kemiske giganter er Dow Chemical i kombination med DuPont (der opslugte Pioneer Hi-Bred såsæd i 1999). Den sidste gigant, det schweiziskbaserede Syngenta (der går tilbage til Novartis og Zeneca, og i 1997, tilbage til fusionen af Ciba-Geigy og Sandoz) står til at blive overtaget, formedelst \$43 mia., af China National Chemical Corp. (ChemChina) ved årets slutning.

Sidstnævnte gigantaftale har en potentiel positiv side under det globale paradigmeskift. Hvis ChemChina holder sig til Kinas prioritet med at brødføde folk, i kontrast til Vestens nuværende prioritet med de såkaldte »markedskræfter« – f. eks. skabelsen af nye, mere olieholdige sojabønner til biodiesel – så kan ChemChina/Syngentas kapacitet inden for forskning og udvikling sættes til at virke for gavnlige

afgrødeforbedringer; og endda til at indlede afmonteringen af æraen med »patentrettigheder« for fødevarer.

Dette vil kræve, at man identificerer det virkelige onde – som IKKE er bioteknologi som sådan, men derimod Wall Street/City of London-kartelslængets overtagelse af Bio-videnskab og landbrugsforskning og -udvikling. Den 'grønne', folkemorderiske lobby har givet næring til overtroisk frygt for GMO'er i den offentlige mening, som en afledning fra den virkelige forbrydelse med uretfærdig/ulovlig kontrol over midlerne til livets opretholdelse.

Opgør med Obama over JASTA- Loven og Glass-Steagall. LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 16. sept. 2016

Med indgangen til denne weekend har vi set en dramatisk række udviklinger, inklusive det faktum, at netop på tærsklen til 15-års dagen for 11. september, vedtog Repræsentanternes Hus JASTA-loven, Loven om retsforfølgelse af sponsorer af terrorisme. Dette sker kort tid efter, at Senatet ligeledes vedtog loven for et par måneder siden. Men det blev fra Obamas Hvide Hus gjort meget klart, at han agtede at nedlægge veto imod loven. I sammenhæng med denne dramatiske optrapning af kampen, deltog Schiller Instituttet i en række meget, meget historiske koncerter, sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur i New York City-området og New Jersey: Fire

koncertopførelser efter hinanden af Mozarts *Rekviem* – koncerter med stor deltagelse af publikum, inklusive en koncert, der fandt sted i sammenhæng med en messe, som biskop [Nicholas] DiMarzio fra Brooklyn-bispedømmet holdt i fælleskatedralen St. Joseph i søndags, den 11. september.

Engelsk udskrift.

Showdown with Obama over JASTA & Glass-Steagall

IS CONGRESS MORE COWARDLY AND GUTLESS THAN
THE BRITISH HOUSE OF COMMONS?

LaRouche PAC International Webcast
September 16, 2016

MATTHEW OGDEN: Hello! Today is September 16th, 2016.
My name
is Matthew Ogden, and you're joining us for our weekly
broadcast
here on Friday evening with the LaRouche PAC webcast. I'm
joined
in the studio today by Jeff Steinberg, from {Executive
Intelligence Review}; and via video, by Diane Sare, member of
the
LaRouche PAC Policy Committee, and coordinator of activities
up
in New York City.

We're meeting here in the immediate aftermath – really
in
the midst – of the further developments that came out of this
past weekend. Going into this weekend we had a dramatic series
of
developments, including the fact that right on the eve of the
15th Anniversary of 9/11, the House of Representatives
unanimously passed the JASTA Bill, the Justice Against

Sponsors

of Terrorism Act. This is on the heels of the Senate doing the same thing a few months ago. But it was made very clear from the

Obama White House that he was going to veto this Bill. In the context of that dramatic escalation on this battle, the Schiller

Institute participated in a series of very, very historic concerts sponsored by the Foundation for the Revival for Classical Culture in the New York City area and in New Jersey: four concerts in a row of the Mozart *Requiem* – very, very well-attended concerts, including one that happened in the context of a mass celebrated by Bishop [Nicholas] DiMarzio of the

Brooklyn Diocese at the Co-Cathedral of St. Joseph on Sunday, September 11th.

We're going to begin our broadcast tonight with a very short

set of remarks that were delivered Terry Strada, the widow of Tom

Strada, and leader of the 9/11 Families Against State Sponsors of

Terrorism, who attended the concert in Morristown, New Jersey on

Monday, September 12th, at which she endorsed the concert and was

invited to the stage to express her views about the crime of 9/11. You'll see what Terry Strada had to say, which was delivered before the music began, during that Monday concert.

I'd

like to just begin with a quick excerpt of Terry Strada's remarks.

LYN YEN (pre-recorded): At this point I would like to introduce somebody very special to all of you. Many of you probably know of her. Her name is Terry Strada. She is the national chairwoman of the 9/11 Families United for Justice

Against Terrorism. She and her organization were instrumental in the release of the 28 pages of the congressional report on 9/11.

Without further ado, I'm going to turn the mic over to her.
[applause]

TERRY STRADA (pre-recorded): Thank you! Thank you very much!

My name is Terry Strada, and I lost my husband on September 11th, 2001. Tom was 41 years old when he went to work that day, and never came home again. We have three children. At the time, they were 7 years old, 4 years old, and our youngest was only 4 days old.

On September 12th, 2001 I woke up – well, I probably didn't sleep that night – so when the sun came up, the questions were, "Who did this? Why would they do this?", and "How could they possibly do this? How could they attack our country like this, and how could they kill so many innocent people in one day?"

Because I wanted to know the answers, I started to ask the questions more and more. And so did more and more 9/11 families.

United to Bankrupt Terrorism was our first title, and now we're

United Together for Justice Against Terrorism. Of course it was

the 28 pages that we focused on in the beginning that needed to

be released. And when they were released, there were two key things that we learned. One is that Saudi Arabia has never been

fully investigated for the role that they played in 9/11; and two, that it is indisputable that the Saudis played a very important role in 9/11.

The second piece of legislation that I've been working on for over four years now is called the Justice Against Sponsors of Terrorism Act. This bill is intended to fix a minor problem in our current Foreign Sovereignty Immunity Act of 1976. So, it's a 40-year-old law that has stood for 40 years, until we looked further into the Saudi's role in 9/11, found the evidence, and tried to hold them accountable.

What happened next was that the courts decided to misinterpret the law and dismiss them on sovereign immunity. Make no mistake. No country, no entity, no individual is entitled to immunity – sovereign immunity, any type of immunity – in the case of a terrorist act. This bill is intended to hold {any nation} accountable for a terrorist attack on U.S. soil that kills United States citizens.

We've chosen this path because it's a peaceful way to fight terrorism. We don't want to see more bloodshed; we don't ever want to see more people die over 9/11. And we also want to protect our borders; we want to protect our country; we want to protect {you}; I want to protect my children. And the way that we do this, is by holding the nations accountable that fund known terrorist organizations, like al-Qaeda, ISIS, Boko Haram.

People say, "You can't fight the lone wolf." I say, "Yes, we can!" If we cut off the funding, and we destroy their capabilities to recruit and incite, and bring on more terror and

to brainwash people, we can eliminate ISIS. And that is our long-term goal. The short-term goal, right now, is to get Saudi Arabia off of this crazy [situation] that they're not held accountable.

In May, the Senate passed unanimously this Bill, and on Friday, September 9th, it went to the U.S. House of Representatives. I was in the gallery and was honored and proud to see each and every one of our 435 Members in the House vote "Yes" for JASTA. [applause] Thank you, thank you. I don't really know how many times this has ever happened on our history, that we have both Chambers of Congress voting "Yes" unanimously. What this means for the President: as of 4:00 today, he was still threatening to veto the Bill. The Bill will be sent over to his office for signature later on tonight, at the latest tomorrow. We're doing everything we can to convince him to not do this.

You probably hear things in the news – and I'll kind of wrap this up, because I want to hear the music as badly as you do – but you may hear in the news, things about the Bill. They're simply not true, if they're coming from the Administration. Unfortunately, they are the mouthpiece for the Saudis at this point. We just need to point out to them how important this is, to hold them accountable – any nation, going forward – would be held accountable, and how important it is for our country to have that type of security net.

If the President does decide to veto this Bill, it

will be
our last hurdle; it may be our biggest. But we plan to
overcome
it, and override the veto. Hopefully the Senate and the House
will fall into line and do that for us.

If there's anything that you'd like to do to help,
going
forward, it's passtjasta.org. That's our website. It's updated
as
often as I can get to a computer and update it. There are
usually
just simple instructions of how you can reach out to the White
House, your Representative, or a co-sponsor of the bill. This
is
very important legislation. I thank you very much for taking
the
time to listen to me, and now I'm so honored to have these
wonderful musicians. I have heard them practice. You are in
for a
treat. This is going to be a very wonderful time now for us to
just transcend ourselves from the evil, to a higher place – to
a
place where Good is. I believe Good will win, and I thank you
for
coming. [applause]

OGDEN: So, as you can see, we're right in the midst of
a
{very} active battle on the JASTA front, as Terry Strada had
to
say, right there. It's all dependent on action that is taken
in
the next coming days and hours, in order to create the
conditions
where Obama is boxed in, and to create the kind of upsurge
that
is necessary around this. I know there are actions being

planned

to be taken in Washington, D.C. in the coming days. I'll let Jeff

talk about some of that, and also mention some of the activities

that {you} were involved in, Jeff, up in New York City, at the same time, this past weekend, as these events were taking place.

So...

JEFFREY STEINBERG: Yes, there will be a series of demonstrations

on Tuesday in Washington, D.C., which is when the House and the

Senate will be back in town. There'll be a demonstration in front

of the White House. And then, also, another demonstration, I believe, on the Senate side of the Capitol grounds.

The point is very obvious. I think Mr. LaRouche put it succinctly: everything that Obama has done as President has been

a reflection of the fact that he's an agent of the British System, the British Monarchy. Therefore, it should be presumed that, even though he will make himself an avowed enemy of the American people – and especially the 9/11 families – if he does

go ahead with this veto, we should assume that that's exactly what he will do, because that's what the British want him to do.

They don't care about justice for the 2,997 people who perished

on 9/11, or the perhaps-by-now tens of thousands of people – first responders, others who were at the scene at the World Trade

towers, at the Pentagon, in Pennsylvania – who suffered tremendously, and have developed diseases, illnesses related to

9/11. There's one estimate that 40,000 people have been afflicted with serious illnesses because of their heroic actions immediately following the 9/11 attacks.

Obama is on the other side. These are impeachable crimes.

Being an agent of a foreign power, while serving in the Executive

Branch of the U.S. government – I mean, that is treachery. The fact of the matter is that Obama can be *forced* by an enormous amount of public mobilization, to go forward and actually sign the Bill into law, or simply let it pass into law without his signature. But that's going to be only on the basis that he is convinced that there will be an overwhelming, bipartisan, near-unanimous voice vote, if he attempts to veto the Bill.

This is an existential issue, not just for the Saudis, but

for the British as well. Remember, a month or so back, at the height of the mobilization after the Senate unanimously passed JASTA, a British Tory Member of Parliament wrote in the {Daily Telegraph} that if the Saudis can be sued by the families, then

the British can be sued also. Now, he claimed it was because of

failure to crack down on the jihadist networks that were given safe haven in Britain, but we know that the reality is, that Prince Bandar was the central figure organizing the support for

the 9/11 hijackers. We know it through the 28 pages, and that barely scratches the surface of the evidence. Bandar's another British agent. Bandar and Margaret Thatcher, in 1985, created the

Al-Yamamah program, and it was funds from that Al-Yamamah program

that were probably going into the hands of the 9/11 hijackers.

So this is a {very big deal}. And it's going to come down to

a head-to-head political battle. Everyone listening to this broadcast should contact your senators, contact your representatives. Deliver a very blunt message to the White House, that this will be considered an act of treachery, perhaps an act of treason, on the part of President Obama, if he fails to sign JASTA into law and allow the 9/11 families, at last, their day in court. No matter where the evidence goes, no matter what's proven or not proven, they have every right under our Constitutional system to take appropriate legal action in a court against the Saudis, and the JASTA Bill removes what in this case was an illegitimate sovereign immunity.

So, I think that's where we stand.

This past weekend of 9/11 in New York, the Schiller Institute had an extraordinary event. And the full video of that is up on this website; and I would urge everybody to watch it. There was another event that took place at the historic Cooper Union campus in lower Manhattan; and I was honored to speak on a panel on the 28 pages at that conference. There were a number of other speakers: Judge Imposimato from Italy, who was the judge who went after the Gladio apparatus around the strategy of tension attempted coups in Italy in the 1970s and '80s, the Moro assassination. He was one of the keynote speakers. Dan Sheehan, the lawyer who broke open the Iran/Contra affair spoke. But everybody was laser focused on the implications of the 28 pages and JASTA; and the importance now of making sure – as Senator Bob Graham said at a recent event in Washington, DC, the

release

of the 28 pages just simply pops the cork. Now we go after the full content of the bottle. There are millions of pages of classified material that are yet to come out that deal with Sarasota, Florida, San Diego, California, Paterson, New Jersey,

Herndon, Virginia, and other locations unknown. And of course in

Europe, Hamburg, Germany. The point I made both at the Schiller

Institute event and at the Cooper Union event, is that there is

no statute of limitation on the truth; and we've got to drive that point forward.

OGDEN: At the Schiller Institute event in New York on Saturday, September 10th, not only did Jeff speak, not only did

Virginia State Senator Dick Black deliver a very dramatic and sharp speech. But also, the Ambassador from Syria to the United

Nations was the featured guest, and delivered a very strong speech in which he denounced the Obama administration and the Bush administration campaign of regime change that has taken place in the region over the course of the last 15 years since 9/11. Starting with Saddam Hussein, then with Qaddafi, and then

with the attempted regime change against Assad in Syria. I think

that the developments of this week, with the lower house of the

UK Parliament where they delivered a very strong rebuke to David

Cameron in terms of the grounds on which the Libyan invasion was

launched; which led to Cameron's resignation. This also applies

just as much to the case of Obama; and this is something which Obama is continuing to push during his time in office. So, I think all of these are coming together in the context of Obama's

rejection on his trip to Asia, during the ASEAN and G20 summits.

He is being boxed in; and his true colors are very clear as he sides with the Saudis against the American people. I don't think

it can be taken for granted that the conjunction of all of these

events up in New York City over the weekend has set up the most

dramatic political showdown of Obama's entire career, as we go into the coming days here in Washington.

So Diane, you probably want to give a little bit more of a context to that.

DIANE SARE: I think what we're talking about is a certain profound question of justice; not retribution, but the ability for mankind to actually move forward. What distinguishes Asia and

Russia under Vladimir Putin from the United States and the trans-Atlantic system is that these nations are actually committed to a world in which the future is brighter than the present or the past. That is, the leaders of these nations are saying, my children, my grandchildren, my great-grandchildren are

going to live in a world in which their standard of living is higher, their educational level is superior, the number of diseases they're subjected to is fewer; the way that Americans used to think not so long ago. Part of the significance of the work of the chorus, which is here directed by John Sigerson and

myself, is to remind the American people what is actually a

human standard; as opposed to a bestial standard. I have to say in that regard, I found Senator Richard Black's comments and particularly his passion and his anguish when he was describing what was being done in Syria by these so-called "moderate" Syrian rebels who the US is funding; the people we are funding who are beheading children that they're kidnapping out of hospitals, or the rebels we are funding who are carting women around in cages. Where our own State Department spokesman says, "Well, how can we stop funding them? We're not going to judge what they do on one single incident of beheading. Other than the fact that they behead children, they might be wonderful." It is so evil! And the idea that Americans have lost the capacity to feel outrage when you are confronted with this kind of evil; where it's all kind of numb, and people say, "Well, there's nothing you can do."

I think the process of the election of Hillary Clinton, who may be suffering some serious illness, we don't know; who was destroyed by her capitulation to Barack Obama. And Donald Trump, who's just a pure FBI thug lunatic. What's happening is that the population is putting up a kind of teflon veneer where they are trying not to think about anything. Of course, that's death; we have to think. What you have in the rest of the world is a break-out of the human spirit, of this quality of creativity.

So, what happened this weekend, the involvement of our

chorus in this series of concerts sponsored by the Foundation for the Revival of Classical Culture, is that you got a glimmer of the power – I think both the fact that JASTA had passed the Senate and then the House on that Friday going into the weekend; and then what we were presenting musically from the African-American spirituals to the Mozart to the Handel, in terms of what it actually means for us to be human. And a certain quality of human life which we hold sacred; and which is not in our physical being. And perhaps this was most powerfully sensed at the Catholic mass which was dedicated to the firefighters and those who had died on September 11th. The Bishop made the point that these are people who are giving their lives not simply for their brothers or for their friends, but for complete strangers. At the end of the Mass, it's not typical that people applaud and give standing ovations; but when the Mass closed, the standing ovation of the crowd – it was very clear it was not simply for the musicians; but it really was in deep and profound appreciation of what these people had done.

I have a sense that we really are in a moment in the United States like Germany in 1989. Maybe we're in May of '89 and not October yet; but there's a kind of awakening of the better spirit of the American population. People are not prepared to sit back and tolerate criminal injustice. If we will act with courage, since about two-thirds of the world is already on the other

side

of this; and China, for example, the idea of talking about legalizing drugs? They would think you are completely insane; being addicted to drugs, distributing drugs is not tolerated. There's certainly a harsh crackdown on drug trafficking in the Philippines which we're seeing now; and I don't think Duterte appreciates Obama's accusations of human rights violations for someone who's trying to shut down the drug trade. In other words,

there's a whole different standard in the world which, when we find our courage and stand up, is going to resonate. There's no

reason for people to believe that what happens in this country is going to be determined by the fraud of what's call the elections.

I would just say that what Jeff, you were saying earlier about Obama; we have to really stick to this. There's no point in talking about the candidates unless Obama, who is the evil who is

occupying the seat of leadership of this country right now, is removed from office and prosecuted in a criminal court.

STEINBERG: I just wanted to add something; a footnote on what Matt mentioned earlier, about the actions by the British House of

Commons this week. The Foreign Affairs Committee produced a report, which was a damning indictment of Cameron, Sarkozy, and

Obama over the disastrous consequences of the overthrow and assassination of Qaddafi in Libya. On a certain level, the British House of Commons – with everything that we know; with all the caveats about the power of the British monarchy and all

of that – the House of Commons puts the US Congress to shame. They forced Cameron out of office; they forced his resignation from the House of Commons on the grounds of his role in the

Libya

disaster. Above all else, the United States, Britain, and France

lied to the world – they also lied directly to Russia and China

– when they promised at the outset that there would be no regime

change in Libya; but it was strictly a humanitarian intervention.

Well, it turns out that the House of Commons report is, if anything, an even more stunning indictment of Obama than of Cameron. The report makes very clear that Cameron and Sarkozy were the drivers behind the need to intervene to prevent the humanitarian disaster in Benghazi. In fact, they were protecting

British-created terrorist networks that were back in Libya from

having fought the wars in Afghanistan; the same wars that created

al-Qaeda. But what was made clear is that it was President Obama

who insisted that a no-fly zone was insufficient; a no-fly zone

failed in Iraq, it failed in Bosnia, and it would fail in Libya.

Therefore, the UN resolution had to have much more teeth; it had

to be a "no-drive" zone. It had to give a carte blanche to defend

the so-called victims of Qaddafi forces by all out military action.

On the one hand, everybody swore up and down to Russia and

China that it was not about regime change. As a result, Russia and China abstained from the vote when the Security Council resolution was passed to create the no-fly zone and the no-drive

zone; and to use all forms of military force that were deemed necessary to "save" the civilization population of Benghazi. Well, the report makes clear that after the first 24 hours, they were safe; there was no threat to them anymore. From that moment on, the whole exercise was all about regime change. There was one exchange where one of the ministers in the Cameron government at the time, Liam Fox, lied and said no, this was never about regime change; we didn't have any agenda. The questioner pointed out that on April 14, 2011, the *New York Times* published a signed op-ed by Barack Obama, David Cameron, and Sarkozy; in which the three of them said, "Qaddafi must go, and go for good." So, they were lying openly; and if anything, Obama did more heavy lifting to create this disaster than either Sarkozy or Cameron. It included a conscious decision to assassinate a foreign leader.

So, the British House of Commons has delivered a new bill of impeachment against President Obama; and I hope that Congress will take that seriously. Needless to say, the US media has blacked out the story totally up to this point.

OGDEN: In a very real way, this is like a Chilcot Report 2.0 in the case of Libya and Obama's role in that. Honestly, that's exactly what you called for, Diane, in the petition that you were circulating about a month or a month and a half ago. Look at what's developed since the publication of that petition: We've won the fight on the release of the 28 pages; although there

are

tens of thousands of other pages that need to be released.

JASTA

has gone through – this was your point, too – JASTA has gone through both the Senate and the House; and despite the fact that

Obama is still threatening to veto, as it stands, it could be overridden in the first veto override of the Obama administration. Although he's trying to delay it, and deploying

Saudi agents crawling Capitol Hill right now. We have reports that the Saudi Foreign Minister is personally going to Capitol Hill and meeting with members of the Senate; threatening that you

have to withdraw your support for this JASTA bill. But that is a

fight which is active; this Chilcot Report type of approach, as

you called for in your petition, Diane, this is what we now see

coming out of the UK House of Commons. Also, the overarching question of cooperation between the United States and Russia to

actually defeat terrorism worldwide.

I thought it was very important that this was one of the

themes around these concerts with the image of the 9/11 Teardrop

Memorial in Bayonne, New Jersey; which was contributed by Russia

in support of the world's struggle against terrorism after 9/11.

And also, during this Schiller Institute seminar in New York City

on Saturday, Senator Dick Black pointed out that we're right in

the midst of this ceasefire negotiation between Kerry and

Lavrov.

And according to reports, Kerry has really isolated himself from

the Obama administration; or at least there's a faction which is

trying to actively undermine these efforts to work with Lavrov.

So, these are ongoing battles; and it's all around the question

of the type of leadership that was exhibited in that petition that you put out about a month and a half ago, Diane.

Obviously,

we're now preparing for the convening of the United Nations General Assembly this week and next week in New York City. I think these events that were happening at the Schiller Institute

conference with the Syrian ambassador and so forth, should be seen as preparing the way for what will be the defining questions

– hopefully – put on the table at the UN General Assembly.

Both

that and the question of the new international financial architecture, coming out of the G20 meetings; we have a big responsibility on that as it comes to the question of Glass-Steagall, which is something that I'd like to get to in a

moment.

But maybe, Diane, you want to say a little bit more about

the events leading up to this UN General Assembly meeting.

SARE: Sure. Actually, I'm thinking, I don't know what the

conspiracy is this time. Last year, as followers of our website

know, President Putin had gone to China for the V-J Day parade and then come to the UN and proposed his coalition to wipe out

ISIS; and created that to great effectiveness. Now, the UN General Assembly comes in the wake of the G20 meeting, the ASEAN meeting, the Vladivostok conference, where all of these nations which have been represented, signed more and more agreements with each other on various economic projects and so on. And, I think it's significant that, going into the G20, Xinhua ran that interview with the Russian representative; who said that Beijing and Moscow must work with Washington. We have to bring Washington in on this; and Washington is a complex and unpredictable partner, I think were the words that were used. So, clearly, I'm sure that they're not coming into this General Assembly with no plans. I don't know what plans they have; I think it'll be very interesting as it unfolds. I think it's very important for Americans to do our part to make the United States less full of complexes; I'll put it that way, and less unpredictable by addressing this Obama criminality problem. I think what Jeff said about Cameron – it really is something. Tony Blair first with the Chilcot Inquiry; now you have this whole report on Libya. Any American, any member of Congress can get their hands on this; and it is absolutely damning in terms of Obama's role. I think that would be an important contribution for the United States, because

the truth of the matter is, we should be part of the Belt and Road; we should be part of the New Paradigm. The American people are suffering horrifically, horrendously with this economic collapse; and I guess that brings us to the point that you were talking about, which is the Glass-Steagall moment.

OGDEN: Right; exactly. On that subject, let me just read the text

of the institutional question we got for this week. I know Mr. LaRouche had a direct response to this. It reads: "Mr. LaRouche,

Massachusetts Senator Elizabeth Warren is marking the 8th anniversary of Lehman Brothers' bankruptcy with a new push to investigate and potentially jail more than two dozen individuals

and corporations who were referred to the Justice Department for

criminal prosecution in 2011 by the Financial Crisis Inquiry Commission, a government-appointed group that investigated the roots of the 2008 financial crisis. None was ever prosecuted. In

a letter to the Justice Department's Inspector General, Warren calls the lack of prosecutions 'outrageous and baffling', and asks the Inspector General, Michael Horowitz, to investigate why

no charges were brought. 'The DoJ record of action on these individuals nearly six years after DoJ received the referrals, is abysmal,' she writes.

"In your view, is Senator Elizabeth Warren's new push to investigate and potentially jail nearly two dozen individuals and

corporations who were referred to the Justice Department for possible criminal prosecution a step in the right direction;

and

will it help the prospects of Glass-Steagall's passage?"

So, Jeff, maybe you want to say what Mr. LaRouche's response was on this.

STEINBERG: I think the point is, again, we're looking at the irresponsible behavior of leading government elected officials.

The fact is, that in 1933, you had the Pecora Commission, which

was a Senate investigation into the crimes of the too-big-to-fail

banks of the Depression era; and bankers did go to jail. They were called to testify under oath before Congress; they were forced to produce their tax records; and there was a climate that

was created through that process that led to the passage of Glass-Steagall and a number of other critical legislative initiatives in the first 100 days of the FDR Presidency. Where we

are today is in the midst of a financial crisis that's much larger, that's much more global in its scope than what we were dealing with in 1933. Yet, there's been virtually no significant

action by either the Justice Department or by Congress against these criminal swindlers who are CEOs of major banks. Just an illustration: The woman who was the head of the division of Wells

Fargo that was caught basically creating phony accounts for their

own customers in order to charge fees so that employees of the bank could get special bonuses; that person resigned from the bank, but received a \$125 million golden parachute on her way out

the door. It's night and day. So, Mr. LaRouche's comment on

Glass-Steagall was, {"Do it!} It's needed right now; we can't wait another minute."

Today, Deutsche Bank was given a \$14 billion fine by the Justice Department for their involvement in mortgage-backed securities fraud in the run-up to 2008 and beyond. Yet, no official of Deutsche Bank has gone to jail. In fact, Deutsche Bank's \$14 billion fine virtually bankrupts it; the entire bank capitalization, market capitalization of the bank is \$19 billion. Were they to pay the fine out of their own deposits, they'd be out of business tomorrow morning. So, we're at a moment where this is all deadly serious. Yes, of course, these bankers should be put in jail; but why is Elizabeth Warren not doing more to push Glass-Steagall? Why is Elizabeth Warren instead tiptoeing around the issue because she's basically been anointed by Hillary Clinton as the attack dog against Donald Trump? Again, hold it up to the gold standard of Franklin Roosevelt, the Pecora Commission, and you'll see that once again – as we just discussed with the British House of Commons actions compared to the complete inaction on impeaching Obama or taking other measures to deal with these problems – it's shameful; and it's all part of a recurring pattern.

As Diane just said, there may only be four or five months left in the Obama Presidency, but every day that he remains in office is a threat to the survival of this country and the survival of humanity. Libya was all about starting the process of war provocations against Russia and China. Lyndon LaRouche warned about that the day that Qaddafi was assassinated back in 2011;

and we're still in that trajectory towards war. So, yes, we urgently need Glass-Steagall; it should be taken up immediately.

There are bills in both Houses. Yes, the Justice Department should reverse its policy of no jail time for too-big-to-fail bankers; throw them all in the slammer – they all deserve it. All of the top executives of all of the big eight US commercial banks – they're all involved in multiple crimes, whether it's mortgage-backed securities fraud, LIBOR fraud; the crimes are manifest and the actions have been pathetic.

OGDEN: As you referred to, there is a major problem with the Democrats right now being compromised because of their defense of Obama and Hillary; both of whom are avowed – as it stands right now – opponents of the restoration of Glass-Steagall. As Terry Strada said, right now the Obama White House is a spokesman for the Saudi regime; but in the exact same way, it's a spokesman for Wall Street. You have Glass-Steagall in both party platforms; you have the biggest mobilization in years from some of the trade union movements – the AFL-CIO – other activist layers around Glass-Steagall. Getting this to a vote – preferably {before} the elections take place, if not sooner – but the problem is, you have an intention from the top to suppress this from within the ranks of the Obama faction of the Democratic Party, which Hillary Clinton finds herself in right now.

I would say that there is also a broader, a little bit of a

deeper agenda here; and this came up in the discussion we had yesterday with Lyn and Helga. Helga pointed out that there's a recent report that has now been put out by the Club of Rome, which has been around for 40 years now – an avowedly neo-Malthusian movement to reduce population; that's been their agenda – and the title of the report in German is "One Percent Is Enough"; explicitly saying that the kind of dramatic growth percentages that you see year on year on year, coming out of China and other countries that are now part of this New Silk Road dynamic, is somehow dangerous to the planet. And that we must enforce a zero-growth or at least very low growth agenda; which is what is coming out of the British monarchy and is coming out of a lot of these trans-Atlantic circles. That is really the foundation around which this fight between the new international economic order, this New Paradigm that you see coming out of China, the BRICS, and the Silk Road countries, versus the Obama, trans-Atlantic regime that's taking place. It's a longstanding, deeply rooted, ideological opposition to the idea of the no limits to growth, perpetual increases in productivity kind of idea of mankind; which Mr. LaRouche has made a career out of defending and deepening with his approach to physical economics.

So, you have this as a deeper agenda which, again, Obama has found himself as a spokesman for, and has made it very explicit on multiple occasions. Remember his trip to Africa, where he said you guys aren't allowed to have access to modern technology such as electricity; because if you do, the planet will boil over.

And

on other occasions, he said, we don't need any fancy stuff like fusion power or anything like that.

So again, I think it comes down to this much deeper idea of what is your conception of man; and what is your scientific idea of this perpetual progress; or the conception that there is no limit to creative discovery, there are no limits to growth. That's the deeper agenda that we now see also bubbling to the surface.

STEINBERG: These guys are genocidal lunatics; they've been that way for 40 years. The LaRouche Movement was in a certain sense, launched as a war against the Club of Rome when they came out with their 1972 report, "Limits to Growth". The whole history has been a battle between those led by Mr. LaRouche and Mrs. LaRouche, who represent the principle of real human creativity; versus people who work for an oligarchical system that is consciously out to suppress it. You've got Prince Philip, the British royal consort, calling for the population reduction of this planet by 80%. If the Club of Rome report, 1% cap on growth, were to be put into effect, this would represent mass genocide on an unprecedented scale in human history; and it would happen right away.

OGDEN: Right. As was made very clear in these concerts over the weekend, there's an element of inspiration which, when it is unleashed in the American population, it is overwhelming. The

kind of turn-out that we saw at these concerts in New York – full to capacity audiences in almost every single venue; including downtown Manhattan, the cathedral in Brooklyn, a concert that happened in Morristown, one that happened in Lehman College in the Bronx; there's an undercurrent of desire for this kind of beautiful celebration of the nature of mankind. I thought it was really significant to place Mozart's *Requiem*, which is an incredibly profound and has a resonance which goes deep in the American population; including the fact that the last time it was celebrated as part of a Mass was 50 years ago at the request of Jackie Kennedy, at a memorial service for the slain President, John F Kennedy, at the Cathedral of the Holy Cross in Boston. That was the last time this was presented in the context of the mass itself. But the conjunction of that, together with these four African-American spirituals, which is this call for justice, for freedom, and for the dignity of the human being; putting these together in the counterpoint between the two, it really did awaken something very profound and very deeply rooted in the people who participated in this community chorus which is growing in an exponential way, but also in the people who participated as members of the audience. So Diane was the conductor of the first part of these concerts, of the African-American spirituals, and I would personally say, I think you were channeling the spirit of

Sylvia Olden Lee and her collaborators. It was very moving, and I think it's part of something that we're going to see continue to grow; in not just the desire for justice, but the desire for human dignity and creativity among the American people.

So, maybe you want to say a little bit about what the plans are for the community chorus in that context, Diane.

SARE: I hope it's going to grow, and there are a lot of plans. But my parting words to our audience would be: One, that people should join the actions in front of the White House on Tuesday in support of the JASTA bill and against Obama's veto; and a challenge to the American people and the members of the US Congress. Which is, are you more cowardly and gutless than the British House of Commons? If they can throw out Cameron and expose the crimes against humanity that he has participated in, and if they are already naming Obama; what is holding you back?

OGDEN: Good. Well, those events in front of the White House are scheduled currently for 12:30pm on Tuesday, and apparently there may be another rally in front of the Senate at 2pm the same afternoon. So, if you are in the area, or you can make it into DC, that's something to participate in. There will probably be more information on the passJASTA.org website that Terry Strada mentioned at the beginning of this broadcast in her remarks at that Morristown concert. And please, circulate tonight's webcast

as widely as you can so that Terry Strada's very emphatic statement that she made at that concert can be heard more widely.

I think this is something that needs to be heard by the American people; and that's something that you have a responsibility to assist in.

So, I'd like to thank both Diane and Jeff for joining me here today. Please stay tuned to larouchepac.com; we will have coverage of this rally next Tuesday, and you can join us for our regularly programming as well. So thank you very much, and good night.

Obama er en britisk agent, og han vil handle i overensstemmelse hermed, indtil han sparkes ud af embedet

Leder fra LaRouchePAC, 15. sept. 2016 – Præsident Barack Obamas fortsatte trussel om at nedlægge veto mod JASTA-lovforslaget er en klar påmindelse om, at USA's præsident i realiteten er en agent for det britiske system, og han vil gøre præcis, hvad den britiske krone giver ham besked på – og

give pokker i det amerikanske folk. Lyndon LaRouche advarede i dag om, at ingen bør forvente, at Obama vil gøre det rigtige ved at underskrive JASTA-lovforslaget og dermed gøre det til lov og lade retsvæsenet tage sig af det saudiske monarki, der muliggjorde angrebene den 11. sept., 2001.

»Obama vil vride sig og lave undvigemanøvrer om spørgsmålet, lige til det sidste – og så vil han nedlægge veto mod JASTA – med mindre der kommer en sådan udladning af pres fra det amerikanske folk, at han ikke har andet valg«, erklærede LaRouche. »Til syvende og sidste er Obama en britisk agent, og han vil handle i overensstemmelse hermed.«

LaRouche tilføjede, »Obama er et falsum og skal ryges ud«. Obama holdes kunstigt oppe ved hjælp af en række Store Løgne, der faldbyses af de amerikanske mainstreammedier, der gentager regeringens løgne, inklusive den sindssyge påstand om, at den amerikanske økonomi er forbedret, lønningerne på vej op, arbejdsløsheden på et lavpunkt, osv. Dette er løgn alt sammen, som enhver ærlig amerikaner, der kommer fra den 90 % store, laveste indkomstgruppe, ved. Henvend 93,5 mio. amerikanere i den arbejdsføre alder er ikke engang medregnet i arbejdsstyrken. Den Store Løgne-kampagne, der holder Obama kunstigt oppe, kan smadres. USA er blevet et land med ubegrænset statistisk forfalskning.

Lige så vel som, at JASTA-lovforslaget må vedtages nu, hvad enten det sker ved at tvinge Obamas hånd, eller det sker gennem en overvældende vedtagelse i Senatet og Repræsentanternes Hus, der gør et veto fra Obama ugyldigt, således må også Glass-Steagall omgående vedtages som lov – inden den totale disintegration af det transatlantiske finanssystem finder sted, hvilket kan ske når som helst. Forlad jer ikke på Elizabeth Warren (demokratisk senator) til at føre an i denne kamp – hun er for kompromitteret af sine partiske ønsker om at forsvare Obama og Hillary Clinton. »Få det bare igennem!«, sagde LaRouche igen i dag.

De handlinger, som det britiske Underhus (House of Commons) traf beslutning om i denne uge, hvor de smed David Cameron ud af dennes plads i parlamentet pga. hans rolle i krigen i Libyen, baseret på løgne, er et signal om at vågne op og foretage en lignende handling, som den amerikanske Kongres skal gennemføre over for Barack Obama. Han skal sparkes ud af embedet nu.

Blandt Obamas mange forbrydelser er den brutale måde, hvorpå han terroriserede og dernæst brugte Hillary Clinton, især omkring invasionen i Libyen og mordet på Gaddafi. Denne handling, hvor Hillary Clinton fuldstændigt gav efter for Obama og herefter ikke mere blev den samme, var begyndelsen til Obamas krigsfremstød mod Rusland og Kina. LaRouche forudsagde dette, dengang Gaddafi blev myrdet, og alt, hvad der siden er sket efter disse begivenheder i 2011, har bevist, at han havde ret. Faren for en krig med Rusland og Kina har nu nået et punkt, hvor hele menneskeheden er i fare, hver eneste dag, hvor Obama fortsat sidder ved magten og kan starte en atomar verdenskrig. Og som begivenhederne i den seneste uge klart har demonstreret for offentligheden, så er Hillary Clinton nedbrudt, og hun må trække sig.

Det amerikanske folk har desperat brug for hjælp og for, at man tager i betragtning, hvilken dårlig forfatning, det befinder sig i. I stedet er Romklubben atter dukket frem med krav om et globalt folkemord, tilsløret af dens påstand om, at »en procents vækst« er alt, hvad verden behøver, og at det Ny Silkevejsprogram bør skrottes. Romklubben er stadig det samme redskab for folkemord, der lancerede den oprindelige Malthus-kampagne med Grænser for Vækst tilbage i 1972. Dengang førte Lyndon LaRouche og LaRouche-bevægelsen an i afsløringen af Romklubben som en bande morderiske løgnere, hvis sande dagsorden var at slå milliarder af mennesker ihjel – den præcis samme dagsorden som det britiske monarkis, og som klarest er blevet udtrykt af den royale gemal, Prins Philip.

Denne politik må nu endelig lægges i graven.

Foto: Kong Salman af Saudi-Arabien byder præsident Barack Obama farvel, Saudi-Arabien, den 27. januar, 2015. (Foto: Det Hvide Hus)

Anbefalet læsning (dansk):

»Skræmmekampagne om global opvarmning er befolkningsreduktion – ikke videnskab!« (EIR-rapport i forbindelse med COP 2015, Paris)

»Det britiske Imperiums politik, der drejer sig om befolkningsreduktion ... for at reducere verdens befolkning med milliarder af mennesker«, EIR-hovedartikel.

Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen, en introduktion// The New Silk Road becomes The World Land-Bridge, an Introduction

In English, with vice-president Michelle Rasmussen

På engelsk med næstformand Michelle Rasmussen

See slides below.

Se dias herunder.

Videos after the slides:

*** The gala concert after the G20 meeting in China, including Beethoven's and Schiller's Ode to Joy**

Galakonserten efter g20-topmødet i Kina, inkl. Beethovens og Schillers Ode til Glæden

*** A 20-minute video introduction to the World Land-Bridge, introduced by the president of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche**

Se også den 20-minutter-lang video om Verdenslandbroen, efter diabillederne.

Dias from the meeting: Click on the slide to make it full-sized.

Klik på diabilledet for at gøre det større.

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

x

Video:

The gala concert after the G20 meeting in China: The Beethoven/Schiller Ode to Joy section begins at 43:30

The 20-minute video introduction to the World Land-Bridge, introduced by the president of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche:

Romklubben angriber det Ny Silkevejs-paradigme

14. september 2016 – Romklubben præsenterede sin nye rapport i boglængde, *Én procent er nok*, i Berlin i går, hvor de kræver en drastisk ændring af den økonomiske politik og beskatningspolitikken, og hvor hovedmålet er en maksimal, økonomisk vækstrate på 1 %. (Den tyske titel er *Ein Prozent ist Genug*, eller »One Percent is Enough«; men den engelske titel lyder meget behændigt, *Reinventing Prosperity!* (At genopfinde rigdom!))

Klubbens generalsekretær og bogens medforfatter, Graeme Maxton (U.K.), angreb ideen om vækst som »neoliberalistisk hjernevask«, der ville ødelægge Jorden. Jørgen Randers (Norge), den anden medforfatter, erklærede: »Min datter er verdens farligste dyr [sic], eftersom hun forbruger 30 gange

så mange ressourcer, som en pige i udviklingssektoren.« Et hovedkrav i rapporten er at beskatte forbrug af ressourcer, hvilket opfordrer til en afslutning af at koble beskatning til indtægter, snarere end til forbrug, med det formål at gøre energiintensive ting, som opvarmning og kommerciel flyvning, langt dyrere og således tvinge folk til at søge at forbruge et minimum af ressourcer.

Andre krav lyder: finansiering af grønne kriseprogrammer, statsstøtte til alternative energikilder, løntilskud til arbejdere, der skifter fra et job i traditionelle industrier til ét i en grøn sektor; en forøgelse af pensionsalderen til 70 år; skattenedsættelse og en bonus til kvinder, der enten slet ingen børn får, eller kun får ét barn. Højindkomstgrupper bliver beskattet, arveafgifter sat i vejret i stadier op til 100 %. Bonusen vil først blive udbetalt, når modtageren er fyldt 70.

Med hensyn til aspektet for 1 % 's vækst, så er det et klart aspekt for folkemord, eftersom selv FN har erklæret, at Afrika vil behøve en årlig vækstrate på 7-8 % for at opnå en minimumsevne til at håndtere sin fattigdom, sygdom og andre problemer. Og den Nye Silkevej vil kun arbejde med en årlig minimumsvækstrate på 7-10 %.

Rapporten fik en delvis kritik fra selv nogle miljøfolk: Kerstin Andreae, viceformand for den politiske gruppering i den tyske Forbundsdag, De Grønne, sagde mht. nul-barnspolitikken: »Vore handlinger kan ikke følge sloganet: opgiv mennesket, så vil det gavne miljøet.«

Redaktionen anbefaler desuden:

Baggrundsanalyse af Helga Zepp-LaRouche: »Klimaforandring som middel til oprettelse af et globalt miljødiktatur«.

Se alle vore uddybende artikler på Hovedkategorien: [Stop den Grønne Kult](#)

Den Nye Silkevejsdynamik skaber nye muligheder for Tyskland!

Af Helga Zepp-LaRouche

Denne dramatisk ændrede, strategiske situation betyder, at der findes fuldstændigt nye politiske muligheder for Tyskland, nemlig gennem et økonomisk samarbejde med Kina og de andre asiatiske lande omkring opbygningen af Sydeuropa, Mellemøsten og Afrika, og hermed vælge den eneste vej, gennem hvilken man både kan løse flygtningekrisen på en human måde, og samtidigt kan udtørre grobunden for terrorismen.

12. september 2016 – I de to forløbne uger har der fundet en strategisk forandring sted, som i Tyskland er gået upåagtet hen, eller snarere, er blevet bevidst undertrykt af massemedierne – en forandring, der for første gang i lang tid lader et berettiget håb om, at der eksisterer gode løsninger for vor tids sværeste problemer, opstå. En række topmøder i Vladivostok, Beijing og Vientiane (Laos) har skabt en fuldstændig ny retning for relationerne mellem et flertal af verdens nationer. Denne nye strategiske situation er også for os i Tyskland en mulighed, og en udfordring, der på ny kan gøre vort lands økonomiske og kulturelle potentiale produktivt.

På det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok den 2. og 3. september blev integrationen mellem den Eurasiske Økonomiske Union og Kinas initiativ for det økonomiske Silkevejsbælte sat i gang, og hermed tog også et potentielt, fælles, økonomisk rum fra Atlanterhavet til Stillehavet et gevaldigt skridt fremefter. Den japanske statsminister Shinzo Abe talte til

konferencens 3000 deltagere, hvor han understregede, at hensigten var at udvikle det russiske Fjernøsten til at blive et eksportknudepunkt for hele det asiatiske Stillehavsområde.

Et yderst vigtigt sideaspekt ved denne konference var de fremskridt, som præsident Putin og statsminister Abe nåede frem til mht. det russisk-japanske forhold, og som skal konsolideres i december i år ved præsident Putins statsbesøg i Japan. Man drøftede blandt andet en konkret fredsaftale mellem de to lande. Herved forbedres omstændighederne for, at vi også for Tyskland vil kunne kræve en fredsaftale med USA af den næste amerikanske præsident.

Det umiddelbart efterfølgende G20-topmøde i Hangzhou, Kina, den 4. og 5. september, som Kina omhyggeligt havde forberedt i over et år med mange forudgående konferencer, betyder – i total modsætning til det, der berettes i Vesten – en fuldstændig ny orientering i relationerne mellem de asiatiske lande, og videre endnu. Præsident Xi Jinpings plan om at forvandle G20-topmødet fra at være en sammenslutning af stater, der blot reagerer på kriser, til at blive en alliance af lande, der vedvarende kan styre menneskedens skæbne til gavn for alle, er kommet et stort skridt fremad. Som præsident Putin korrekt kommenterede: G20-topmødets resultater er ikke juridisk bindende, men de udgør en tendens for statsfællesskabet, og enhver stat, der arbejder i den modsatte retning, vil skille sig ud.

Den nye trend, der er blevet etableret i Hangzhou, hedder innovation som grundlag for en global, økonomisk vækst, og det vil frem for alt sige, at udviklingslandenes udvikling skal fremmes på den bedst mulige måde ved, at de får del i de videnskabelige fremskridt – en plan fra Kinas side, som blev demonstreret derved, at et langt større antal udviklingslande end nogen sinde før var blevet inviteret som gæster til G20-topmødet. Xi Jinping understregede, at Kina havde forpligtet sig til at virkeliggøre industrialiseringen af Afrika som en hovedprioritet, og flere regeringstalsmænd hilste Indiens og Japans forøgede investeringer velkommen. Xi krævede, i betragtning af de problemer, der længe har ulmet, den

umiddelbare virkeliggørelse af en ny, global finansarkitektur, der tjener en vækststrategi med innovation som drivkraft, og som skal bringe produktiviteten op på det højest mulige niveau.

Det umiddelbart efterfølgende ASEAN-plus-Kina-topmøde tildelte præsident Obama en tilintetgørende afvisning, da han forsøgte at bevise, at »det er USA, der bestemmer reglerne, og ikke Kina«. ASEAN-landene fulgte ikke Obama i hans forsøg på at få dem til at acceptere som bindende, den Internationale Voldgiftsret i Haags nylige afgørelse vedr. den territoriale konflikt i det Sydkinesiske Hav. I stedet gik ASEAN-landene ind på Kinas forslag om i fremtiden at løse alle konflikter gennem venskabelige forhandlinger og en diplomatisk proces, som det i øvrigt også fastlægges i FN's havretskonvention fra 1982. Selv Filippinerne, som under den tidligere præsident havde henvendt sig til Haag, tog afstand fra denne afgørelse og besluttede sig for en fredelig dialog med Kina.

I stedet for at tilslutte sig Obamas krav om et samarbejde i frihandelszonen Trans-Pacific Partnerskab, TPP, som han har promoveret, bekræftede de deres beslutning om, at samarbejde i det omfattende regionale, økonomiske partnerskab (RECEP) Kina og med det økonomiske Silkevejsbæltes institutioner, som Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, den Nye Udviklingsbank, NDB ('BRIKS-BANKEN'), diverse Silkevejsfonde osv. På det helt rigtige tidspunkt på topmødet bekendtgjorde Canada sit medlemskab af AIIB, noget, Obama havde forsøgt at forhindre.

Forskellige internationale medier, som *Forbes Magazine* og *Time Magazine*, konstaterede Obamas totale, diplomatiske isolation. Rent faktisk stemte de asiatiske lande enstemmigt imod Obamas konfrontationspolitik og gjorde det umiskendeligt tydeligt, at de entydigt foretrækker Kinas tilbud om at bruge den kinesiske, økonomiske model for sig selv, i samarbejde med den Nye Silkevejs internationale projekter. Og af Obamas »sidste mulighed«: gennem vedtagelse af de amerikansk dominerede

frihandelsaftaler TPP og TTIP, alligevel at gennemtvinge reglerne, er der intet blevet tilbage, eftersom begge formænd i det amerikanske Senat og Repræsentanternes Hus, Mitch McConnell og Paul Ryan, af valgtaktiske grunde i mellemtiden har erklæret, at de to lovforslag ikke vil komme på dagsordenen igen i dette år, og at både Hillary Clinton og Donald Trump allerede har sagt, de er modstandere af dem.

Og på endnu et område har Obama trukket dårlige kort: Den 9. september, altså umiddelbart før 15-års dagen for angrebene den 11. september 2001, vedtog Repræsentanternes Hus enstemmigt det såkaldte »JASTA«-lovforslag, der giver amerikanske borgere ret til at lægge sag an mod Saudi-Arabien på grund af dets rolle i 11. september, hvilket allerede tidligere var blevet enstemmigt vedtaget i Senatet. Hermed befinder Obama sig, som avisen *The Hill* konstaterede, i det upopulære dilemma, at han, med et veto eller et såkaldt »pocket veto« (dvs. udsættelse i indeværende kongressamling ved ikke at underskrive forslaget) enten vil pådrage sig vrede fra familierne til ofrene for 11. september, og endvidere fra dele af befolkningen, eller også, i tilfælde af en retslig undersøgelse af Saudi-Arabiens rolle, selv at blive genstand for en undersøgelse af, hvorfor han – i bedste Bush- og Cheney-tradition – selv har mørklagt denne uhyrlige skandale under hele sin embedstid.

Og hvilken betydning har så denne ændrede strategiske konstellation, hvor man tilmed kan henregne en lovende udsigt til en aftale om våbenhvile for Syrien, gennem fælles amerikansk og russisk militærindsats, og som netop er blevet aftalt mellem udenrigsministrene Kerry og Lavrov, og som giver håb om en afslutning af krigen i Syrien? Siden Ruslands militære indgriben i Syrien og Kinas og Indiens diplomatiske og økonomiske engagement i Syrien, er der også håb om en økonomisk genopbygning, som en del af opbygningen af den Nye Silkevej i området.

Denne dramatisk ændrede, strategiske situation betyder, at der findes fuldstændigt nye politiske muligheder for Tyskland, nemlig gennem et økonomisk samarbejde med Kina og de andre

asiatiske lande omkring opbygningen af Sydeuropa, Mellemøsten og Afrika, og hermed vælge den eneste vej, gennem hvilken man både kan løse flygtningekrisen på en human måde, og samtidigt kan udtørre grobunden for terrorismen.

Den italienske statsminister Renzi har åbenbart indset tidens tegn, idet han netop har fremlagt disse perspektiver i et interview med den kinesiske Tv-kanal CCTV, nemlig, at Italien, i Marco Polos og Matteo Riccis tradition, bør indgå i et omfattende samarbejde med Kina om den Nye Silkevej, og ikke mindst omkring udviklingen af Afrika.

På denne baggrund er udviklingsminister Gerd Müllers tale under Forbundsdagens seneste budgetdebat meget bemærkelsesværdig, hvor han sammenlignede Afrikas forfærdelige situation med den forarmelse af store dele af befolkningen, der fandt sted under den tidlige kapitalismes fase, og krævede en storstilet Marshallplan for dette kontinent og andre udviklingslande. Dette kan kun lade sig gøre rent praktisk, hvis Tyskland, Italien og de andre europæiske lande, i samarbejde med Kina, Indien, Japan og andre nationer, udbygger den Nye Silkevej til Verdenslandbroen, sådan, som Schiller Instituttet, LaRouche-bevægelsen og (i Tyskland) Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo), længe har krævet.

Fru Merkel står med håret ned ad nakken, EU befinder sig efter Brexit i en fremskridende opløsningsproces, og i mange europæiske lande får populistiske og ekstremistiske højrepartier øget tilstrømning. Alt dette ville ikke være sket, hvis menneskene kunne se et perspektiv for fremtiden. AfD ville ikke være kommet foran CDU i det nylige valg i Mecklenburg-Vorpommern, hvis fru Merkel havde sagt: »Vi kan klare det, sammen med Kina og de asiatiske lande; vi gennemfører en ny Marshallplan ved hjælp af opbygningen af den Nye Silkevej i Mellemøsten og Afrika.«

Men vi siger: Vi bør ikke forpasse denne store, historiske chance for at opbygge en virkelig ny og retfærdig, økonomisk verdensorden, sådan, som vi forpassede den store, historiske chance i 1989 (med Berlinmurens fald, -red.). Dengang påtvang

Storbritannien, USA og Frankrig os euroen som prisen for tysk genforening. I dag kan selv den dumme se, at euroen er et mislykket eksperiment, med negative renter, en latterlig vækst på 0,3 % i eurozonen og bankerotte banker i hele Europa.

I dag står Storbritannien udenfor, USA er isoleret, og Frankrig er økonomisk set færdigt. Så Tyskland ville altså gøre alle, såvel som sig selv, den største tjeneste ved at erstatte den gamle, »ikke længere bæredygtige model«, som Xi Jinping udtrykte det, med et win-win-perspektiv for alles udvikling. Det er på allerhøjeste tid, at Tyskland varetager sine egne interesser.

Det britiske parlament stiller Cameron under anklage for krig og terrorisme: Hvorfor sidder Obama stadig i embedet?

Leder fra LaRouchePAC, 14. sept. 2016 – Barack Obama bør ikke forblive i præsidentembedet, så han kan nedlægge veto mod Loven om retsforfølgelse af sponsorer af terror, JASTA, nu, hvor David Cameron er stillet under anklage af det britiske parlament.

De to begik sammen forbrydelserne i forbindelse med krigen i Libyen, dens spredning til krigen i Syrien og genoptagelsen af Bushs' krig i Irak, samt med at bevæbne og muliggøre Saudi-Arabiens folkemorderiske krig mod Yemen – alt sammen, mens

Cameron var britisk premierminister og Obama præsident.

De to har mørklagt den saudiske sponsorering af terrorisme, herunder angrebene d. 11. september, og nægtet ofrene for disse angreb og deres familier retfærdighed.

Det britiske underhus holder, i en rapport, der er brutalt klar, og som blev udgivet d. 13. september af Udenrigsudvalgets Komité, Cameron »direkte ansvarlig« for spredningen af kaos og terrorisme i den disintegrerede stat Libyen. Han og Obama gik i spidsen for fjernelsen af, og mordet på, Muammar Gaddafi, hvis følgevirkninger slap ISIS løs over verden og genoplivede al-Qaeda.

Underhuset har tvunget Cameron til omgående at træde tilbage fra Parlamentet, dagen før rapporten udkom. Dette er kun retfærdigt; og det er blevet gennemført af et parlament, hvis flertal udgøres af Camerons eget parti. Der vil nu sandsynligvis blive gjort en ende på Storbritanniens uanstændige våbensalg til Saudi-Arabien, til brug for dettes invasion af Yemen.

Hvordan undslipper Obama for de samme forbrydelser, foretager de samme uanstændige våbensalg og nedlægger veto mod loven for juridisk retsforfølgelse for ofrene og overlevende fra 11. september, som Kongressen ellers enstemmigt har vedtaget?

Kongressen har ansvaret for at stille ham for en rigsret, selv nu, hvor han forsøger at bruge valgkampen til en panisk ophidselse af amerikanerne til fordel for en krigskonfrontation med Rusland og Kina. Amerikanere, der ønsker at stoppe denne »evindelige krig« og terrorismen, bør handle for at tvinge Kongressen til at leve op til dette ansvar.

Deres andet ansvar er at vedtage Glass/Steagall-lovforslaget, for langt om længe at gennemtvinge, at retfærdigheden over for Wall Street sker fyldest, samt udstede en »kreditkanal« til produktive investeringer og produktiv beskæftigelse.

G20-topmødet under kinesisk værtsskab tidligere i denne måned afviste Obamas fremstød for en konfrontation i det Sydkinesiske Hav og en ny Wall Street »handelsaftale«. Han er blevet isoleret i sit fortsatte fremstød for krig.

I stedet blev nationerne ved mødet enige om Kinas forslag om at skabe en ny finansiel arkitektur og gensidigt bygge kontinentale korridorer med ny infrastruktur – den »Nye Silkevej« og »Verdenslandbroen«.

Dette nye paradigme for en produktiv, økonomisk genrejsning står vidt åben for USA; Obama har isoleret landet fra det. Han synes endda underhånden at modsætte sig sin egen udenrigsministers forhandling af en fred i Syrien med Rusland.

Vi må rydde huset, for Obama og Wall Street, og vi må gøre det nu. Det er kun retfærdigt.

Foto: Præsident Barack Obama og den britiske premierminister David Cameron forlader nr. 10, Downing Street, mens krigen i Libyen raser; 24. maj, 2011. [flickr/whitehouse]

Både Kina og Frankrig fordømmer USA's såkaldte »Krig mod terror« som Skaber af terror

12. sept. 2016 – På den samme dag, den 11. sept., som den franske præsident Hollande beskyldte USA's krige mod Irak og Libyen for at være kraften bag den massive terrrorsvøbe, der nu

har spredt kaos i Europa (se medfølgende rapport), bragte Kinas officielle partiavis, *Global Times*, en lederartikel, der sagde meget af det samme. Både Hollande og den kinesiske lederartikel reflekterer ligeledes en pointe, som præsident Putin gentagen gange har fastslået – at verden må gå i forening for at nedkæmpe terrorisme.

Lederartiklen i *Global Times* erklærer, »Flere indsigtsfulde mennesker er begyndt at reflektere på, hvorfor kontra-terror fører til mere terror«, og påpeger, at det er USA, der har behov for at korrigere sin antiterror-politik og sin diplomatiske politik.

»For det første har krig aldrig været vejen til at udrydde terror«, skriver *GT*. »Tværtimod kan det føre til skabelsen af udklækningssteder for terror.«

Med reference til Bush' og Obamas krige mod Irak og Libyen, lande, der havde sekulære regeringer, som var stærkt imod terror, tilføjer artiklen, at »krigen mod terror faktisk førte til mere terror, og dens europæiske allierede kom til at lide under de største konsekvenser af deres fejltrin«, med flygtningekrisen og terrorangreb i hele Europa.

Artiklen konkluderer, at »USA må opgive sin koldkrigsmentalitet og sin hykleriske antiterror-politik, og må forfølge multilateralt samarbejde«, inklusive »at fjerne rødderne, der skal findes i konflikt og fattigdom; at styrke social integration og at fremme dialog mellem civilisationer«.

Frankrigs Hollande: USA's respons til 11. september spredte terrortruslen i stedet for at fjerne den.

12. september 2016 – På 15-års dagen for terrorangrebene i USA den 11. september 2001, hævdede den franske præsident François Hollande, at Bushregeringens respons til denne begivenhed – invasionen af Irak – førte til spredningen af terrortruslen

snarere end til dens udryddelse. Frankrig har lidt under konsekvenserne af USA's handling.

Frankrigs AFP-nyhedstjeneste rapporterede, at Hollande på sin Facebookside skrev, at »Den amerikanske regerings respons til disse angreb ... langt fra at udrydde truslen i stedet spredte den over et større område; nemlig, til Irak. Og selv om Frankrig, gennem [ekspræsident] Jacques Chirac, korrekt afviste at tilslutte sig interventionen [i Irak], som den fordømte, så har Frankrig ikke desto mindre været offer for konsekvenserne af det kaos, som krigen forårsagede.« Flere andre franske analytikere, som AFP citerede, kom med samme budskab: at Bush' »skræk-og-rædsel«-kampagne førte til spredningen af Islamisk Stat, jihadister osv.

Ligeledes i går advarede den franske premierminister Manuel Valls om, at landet er under fortsat terrortrussel og tilføjede, at så mange som 15.000 personer nu befinder sig i en radikaliseringsproces, og at 1350 personer er genstand for undersøgelse, rapporterede *The Independant*. »Hver eneste dag bliver angreb forpurret ... (inklusive) mens vi taler«. I et interview til Europa 1 radio i går sagde Valls, at terrortruslen »er på sit højeste, og vi er et mål ... Der vil komme nye angreb; der vil blive uskyldige ofre« og tilføjede, at to angreb er blevet forpurret i de seneste to uger, og at »Efterretningstjenester og politiet« hver dag »forpurrer angreb, opløser netværk og opsporer terrorister«. I øjeblikket er der 700 franske jihadister og personer med ophold i Frankrig, der kæmper i Irak og Syrien, sagde han, inklusive 275 kvinder og »dusinvis af børn«.

Foto: Den franske præsident holder en tale under den nationale mindehøjtidelighed for ofrene for terrorangrebet i Paris, november 2015.

Mennesket er bestemt til at være en kreativ art.

Uddrag af international webcast, med Helga Zepp-LaRouche

Og så selvfølgelig, at de valgte Ode til Glæden, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt Ode til Glæden mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe dette smukke resultat.

Mennesket er bestemt til at være en kreativ art, der fuldt ud elsker hinanden: Derfor er Oden til Glæden, der blev spillet ved G20-gallashowet i Kina, virkelig en vision for fremtiden.

Første del af LaRouchePAC Internationale Webcast, 8. september

2016: Et nyt paradigme giver nu liv til verden.

*Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=14599>*

Jason Ross: God aften. Det er torsdag, den 8. september 2016, og dette er vores ugentlige LaRouchePAC-webcast. Vi optager udsendelsen en dag tidligere i denne uge, pga. nogle begivenheder i den kommende weekend, som vi vil diskutere senere i udsendelsen. Jeg er Jason Ross, vært for i aften, og jeg har to gæster med mig i dag – Helga Zepp-LaRouche, der er med os fra Tyskland, og Diane Sare, der er med os fra LaRouche Manhattan-projekt i New York-området.

Verden har gennemgået en dramatisk ændring i løbet af de seneste par uger. Der har især været flere store, internationale konferencer, der repræsenterer en konsolidering af et nyt paradigme og en ny anskuelse blandt verdens nationer. Disse konferencer var det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet, der sluttede i Hangzhou, Kina; og dernæst de Sydøstasiatiske Nationers (ASEAN) møde med Kina, der fandt sted i Laos.

Under alle disse konferencer, under alle disse tre møder, har spørgsmålet drejet sig om at skabe en særlig synsmåde mht. økonomisk udvikling og samarbejde, og ikke at respondere til kriser, ikke det Sydkinesiske Hav; det har været et langsigtet syn på, hvad fremtiden bliver. Jeg vil gerne oplæse et par citater fra nogle præsentationer på disse konferencer.

Under B20-mødet, mødet mellem erhvervsledere forud for G20-mødet i Kina, erklærede præsident Xi Jinping, at

»Mennesker er økonomiens grundlag. Vi må være orienteret mod disse menneskers behov og hæve deres levestandard og livskvalitet. Vi vil løfte over 57 millioner mennesker ud af fattigdom, og fattigdommen vil blive mindsket i alle fattige lande frem til år 2020. Dette er et højtideligt løfte til det kinesiske folk. Vi har løftet over 70 % af den kinesiske

befolkning ud af fattigdom. Vi vil gøre denne kage større, og vi vil fortsætte den globale kamp mod fattigdom.»

Ved G20-konferencen, som omfattede en meget smuk åbningsceremoni med værker af Beethoven og Schiller, med *Ode til Glæden* sat til musik, og en flot forestilling, kom lederne dér til en konklusion i deres slutkommuniké fra konferencen, der omfattende følgende:

»Vi kan ikke længere alene forlade os på finanspolitik og monetær politik til at løse krisen. Vi forestiller os en fremgangsmåde, der omfatter alle dimensioner, alle lag og er vidtrækkende mht. innovation, der drives frem af innovation inden for videnskab og teknologi og går videre endnu og dækker udviklingsfilosofi, institutionelle mekanismer og forretningsmodeller således, at frugterne af innovation bliver fælles for alle.»

I mellemtiden var det eneste, Obama havde at sige til nogen, noget ævl om »menneskerettigheder« og diskussion om handelsaftalen Trans-Pacific Partnerskab (TPP), der absolut ingen chance har for at blive vedtaget i Kongressen; den er død.

Ved ASEAN-mødet så Obama, hvad han troede var en chance for at sætte på dagsordenen og gøre et spørgsmål ud af, voldgiftsafgørelsen om det Sydkinesiske Hav, der gik Kina imod; han ønskede at sætte det på dagsordenen, gøre det til et spørgsmål, og i stedet var det slet ikke en del af diskussionen.

Det, der i stedet blev diskuteret, var økonomisk samarbejde, den Maritime Silkevej og det kinesiske 'Ét bælte, én vej'-projekt. Og med hensyn til Filippinerne i særdeleshed, som havde lanceret en voldgiftssag imod Kina mht. det Sydkinesiske Hav, sagde den nye filippinske præsident, [Rodrigo] Duterte faktisk, da han blev spurgt om Obamas planer om at belære ham om krænkelser af menneskerettigheder mht. Filippinernes krig

mod narkotika:

»Jeg er præsident for en suveræn stat, og vi er for længst ophørt at være en koloni. Jeg har ingen anden herre end det filippinske folk; ingen, absolut ingen. De skal ikke stille spørgsmål, Putang ina« (der betyder »søn af en hore«), »Jeg vil bande ad Dem under dét forum«, sagde han til Obama. »Jeg ønsker ikke at gå ind i et skænderi med Obama, men jeg knæler ikke for nogen, undtagen det filippinske folk.«

I hele dette forløb har Obama absolut stået udenfor. Han har intet at tilbyde verden. *Forbes-magasinet* har erkendt dette i sin dækning, for eksempel, hvor bladet siger, at, alt imens Obama taler om menneskerettigheder og TPP, som aldrig vil ske, så har Kina været i færd med »hurtigt at opbygge sine regionale akkreditiver med et stærkt fokus på økonomien i Sydøstasien ... Kinas Bælt-og-Vej-initiativ, der forbinder Asien med Europa økonomisk, ville gøre det muligt for Beijing og dele af Sydøstasien at bygge et stort transportnetværk plus industrielle samarbejdsprojekter. Beijing opererer tilfældigvis også Kina-ASEAN Investerings-Samarbejdsfonden, der finansierer projekter for vækstfremmende infrastruktur, energi og naturlige ressourcer i Sydøstasien.«

Jeg mener, at kontrasten mellem Obama, der intet har, og så det, som Kina og Rusland, og BRIKS-nationerne – men i særdeleshed Kina og Rusland – har tilbudt verden, strategisk og økonomisk – at kontrasten ikke kunne være tydeligere. Med også G77-ledernes deltagelse i disse konferencer er verden som helhed i færd med at vedtage dette som politik.

Lad os få Helga Zepp-LaRouche ind i diskussionen her. Helga deltog i T20-mødet, som var et møde mellem tænketanke, et »Tænk20«-møde, der blev afholdt i Kina som forberedelse til G20-topmødet for statsledere, der netop har fundet sted. Lad mig spørge dig om dette, Helga. Hvordan har verden, efter din mening, ændret sig i løbet af de seneste par uger, med alle disse begivenheder?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette er en ændring af verdenshistoriske dimensioner. For det, der er sket mellem Vladivostok Østlige Økonomiske Forum, G20 og dernæst ASEAN-konferencen, er en enorm ændring mht., hvor verdens magtcentrum befinder sig. Lad mig blot meget hurtigt opsummere, hvilken betydning, hver af disse forskellige konferencer har haft.

I Vladivostok havde vi integrationen af den Eurasiske Økonomiske Union med Kinas initiativ for Silkevejen/Bæltet-og-Vejen. Dette er meget vigtigt, fordi også premierminister Abe fra Japan og præsident Park fra Sydkorea deltog, og der blev indgået aftaler om langfristede investeringer inden for udvikling af Ruslands fjernøstlige områder, af Sibirien, inden for enorme investeringer i energisektoren, samt integration af alle disse økonomier (nationer) i Asien.

Dette efterfulgtes af G20-topmødet, som jeg mener, var et absolut gennembrud. For det første havde Kina lagt en enorm indsats i forberedelsen til dette møde, ved at sammenkalde til mange, mange indledende konferencer, der begyndte allerede for et år siden, på mange, mange niveauer: ministre, tænketanke, institutioner og organisationer. Kinas plan var den at transformere G20 fra at være en mekanisme, der blot responderer til kriser, som den i 2008 – Lehman Brothers' finanskrak – og til at være en organisation, der vil skabe en alliance af lande, der vil danne en mekanisme til global styrelse, og som vil have til formål at finde problemløsninger. Xi Jinping sagde flere gange, at han ønsker at transformere G20 fra at være en »diskussionsklub« og til at være en gruppe af nationer, der handler sammen. Når man ser på det, så blev dette opnået på flere måder.

De vestlige medier forsøger hysterisk og desperat at bagatellisere resultatet af konferencen ved at sige, »der var alle disse spørgsmål«, men de eneste, der tog disse såkaldte »spørgsmål« op, såsom konflikten over det Sydkinesiske Hav og Voldgiftsretten i Haag, og alle de øvrige spørgsmål, der

skiller meningene, var faktisk Vesten.

Det, der skete, var, at det overvældende antal nationer går i retning af at vedtage den kinesiske model for økonomi. Det gør de særdeles ret i, for Kina har bevist, at det var i stand til at skabe et økonomisk mirakel af sådanne dimensioner, sagde Xi Jinping, at det har transformeret et land med 1,4 mia. mennesker, og som aldrig før er gennemført i historien, og den kendsgerning, at Kina kunne løfte 700 millioner mennesker ud af fattigdom og til en meget anstændig levestandard, er ligeledes uden fortilfælde. Et af resultaterne af topmødet var vedtagelse af en plan for at eliminere al fattigdom i hele Kina frem til år 2020, dvs., kun fire år fra i dag.

Det lykkedes Kina at sætte den kinesiske model, som den attraktive model for alle for at deltage i, i et »win-win«-perspektiv, på dagsordenen. Mange lande må jo sige, »Ja, vi kan få den samme økonomiske udvikling som Kina; det er langt mere favorabelt end at gå sammen med USA eller NATO eller europæerne i en konfrontation af geopolitisk natur.«

Dette topmødes succes er virkelig utrolig. Det har ændret situationen i verden, til det bedre, skulle jeg mene; for den unipolære verden eksisterer bestemt ikke mere. Som du nævnte, så havde *Forbes-magasinet* og *Time-magasinet* nogle helt hysteriske artikler, der sagde, at Obamas politik med »Asia Pivot« (Omdrejningspunkt Asien) er en total fiasko; dette var hans sidste chance for at gøre kur til landene i området, men det mislykkedes totalt, og Obamas »Asia Pivot« er totalt død; den mislykkedes.

G77, den Alliancefri Bevægelse, ASEAN-landene – de bevæger sig nu alle i en totalt anden retning, og især den kendsgerning, at Sydkorea og Japan deltog, sammen med Rusland og Kina i denne Vladivostok-konference, beviser, at disse lande, der tilsyneladende er allierede med USA, ikke længere ønsker en konfrontation vendt mod Rusland og Kina.

Så dette er ekstremt vigtigt. Og det betyder først og fremmest, at de lande i verden, der ikke er en del af det gamle regime med Verdensbanken og IMF – den såkaldte »Washington-konsensus«, de såkaldte Bretton Woods-institutioner – de havde ingen stemme, og nu har de en stemme.

Jeg mener, at det virkelig er meget vigtigt, at Kina udtrykkeligt tog udviklingslandene og de fremvoksende økonomier med. For det første inviterede de dem alle – eller en meget stor repræsentation af dem – til at deltage i G20. Kina udtrykte sin absolutte forpligtelse til, at enhver frugt af teknologisk innovation ville blive delt med disse lande for ikke at forsinke deres udvikling. Se, dette er en meget smuk idé, der første gang blev udtrykt af den tyske tænker, Nikolaus Cusanus [Nikolaus von Kues] i det 15. århundrede, og som allerede dengang sagde, at videnskab og teknologi er så vigtig for menneskehedens udvikling, at, hver gang, der foreligger en ny opfindelse, bør den lægges i en international pulje – for nu at bruge moderne udtryk – og at alle lande dernæst skal have adgang til den, for at deres udvikling ikke skal blive forhalet.

Det er en utrolig forandring, for det betyder, at, for første gang blev en idé [taget op], som min mand udtrykte i 1975, da han foreslog en plan for udvikling af den Tredje Verden, og han kaldte det den Internationale Udviklingsbank [IDB]. Denne idé præsenterede han både i Bonn, Tyskland, dengang, og i Milano, Italien. Han ønskede dengang at få en \$400 mia. stor teknologioverførsel om året til udviklingssektoren fra de avancerede (udviklede) lande, for at opbygge infrastruktur, for at opbygge industrialisering og landbrug i den Tredje Verden.

Han (LaRouche) gav en meget konkret form til et krav fra den Alliancefri Bevægelse, der, i 1976, under en konference for den Alliancefri Bevægelse i Colombo, Sri Lanka, havde vedtaget en resolution, der krævede en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. 90 % af ordlyden i denne, den Alliancefri

Bevægelses resolution, kom fra IDB. Men I ved, hvad der skete dengang, og det var, at alle lederne fra de lande, der havde taget initiativ til at kæmpe for dette – såsom fr. Gandhi fra Indien, fr. Bandaranaike fra Sri Lanka, Bhutto fra Pakistan – alle disse ledere blev enten dræbt eller destabiliseret; og hele denne indsats blev sat enormt tilbage og fungerede ikke.

Som I sandsynligvis ved, som nogle af vore lyttere ved, så har vi i LaRouche-bevægelsen kæmpet for virkeliggørelsen af IDB, eller en tilsvarende plan som IDB, for den Tredje Verden; men i alle disse år har Verdensbanken og IMF (Den internationale Valutafond) gjort det stik modsatte. IMF's politik med betingelser (dvs. krav om nedskæringspolitik, for at opnå lån, -red.) umuliggjorde enhver form for udvikling, ved at stille betingelser, der tvang udviklingslande til at betale af på gæld, i stedet for at investere i infrastruktur. De skabte endda en gældsfuld for at gøre det umuligt for udviklingslande at udvikle sig. Så den elendige tilstand i Afrika, og i mange andre lande i Asien og Mellemøsten og nogle lande i Sydamerika, er resultatet af den bevidste politik for undertrykkelse af udvikling.

Se, efter krisen i Asien [i 1997-98] indså de asiatiske lande selvfølgelig, at de var nødt til at gøre noget for at beskytte sig imod George Soros' spekulation dengang, så en proces med skabelse af nye institutioner udviklede sig. Et sådant initiativ var Chiang Mai; men så her for nylig – for omkring tre år siden – tog Kina lederskab, sammen med andre BRIKS-lande [Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika], for at skabe en række radikalt alternative bankinstitutioner: Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB); BRIKS' Ny Udviklingsbank (NDB); den Ny Silkevejsfond; den Maritime Silkevejsfond; Shanghai Samarbejdsorganisations-Banken. Men har altså nu et fuldstændigt alternativt system for bankpraksis, som *ikke* er hasardspil, kasino; men som udelukkende kun udsteder kredit til investering i reel infrastruktur og realøkonomien.

Hvad er det så, der nu finder sted? Jeg mener, at folk må få en forståelse af, at det, der fandt sted ved G20-mødet, udgør en sejr i en kamp, der har varet i mindst 40 år; at gøre det muligt for mennesker i Afrika, i den såkaldte udviklingssektor, at få en mulighed for at have en fremtid. En sådan magtfuld koalition er nu vokset frem – den strategiske alliance mellem Kina og Rusland; Putin var æresgæst ved dette G20-møde – så verden har virkelig ændret sig. Det er meget vigtigt at sige, at disse artikler i magasinerne *Forbes* og *Time* slet ikke har fattet det. Det er ikke anti-amerikansk; det er ikke anti-europæisk. Xi Jinping og de andre ledere har mange gange sagt, at de ønsker, at USA og Europa skal gå med i dette »win-win«-perspektiv.

Det, der er på bordet nu med G20-mødet, er for første gang et strategisk initiativ, der ikke er geopolitisk; for det tilbyder et fornuftsplan, hvor man samarbejder internationalt om menneskehedens fælles mål. Jeg mener, at dette er et enormt historisk gennembrud, som vi virkelig må sørge for, at det amerikanske folk virkelig får kendskab til, hvad drejer sig om, og ikke bliver vildledt af middelmådige journalister, der simpelt hen ikke kan tænke i andre baner end geopolitik. Det er ligesom en person, der er ond, og som, når han/hun taler med et andet menneske, ikke kan forestille sig, at dette andet menneske ikke også er ondt! Så det, man læser i de vestlige medier, er ikke andet end en projicering af mediernes degenererede tankegang; men det er ikke, hvad der fandt sted på dette topmøde. Så lad os sørge for, at folk virkelig forstår den historiske betydning af denne ændring.

Jason Ross: Fantastisk! Jeg vil mene, at det, du netop gennemgik, mht. historien om din involvering, om din mand Lyndon LaRouches involvering, om LaRouche-bevægelsens involvering i løbet af de seneste fire årtier, i skabelsen af sejren for den politik, der nu bliver annonceret ved disse konferencer, virkelig er en demonstration af, hvor magtfuld en idé er. At over kynisme, eller over det, der syntes at være

tingenes struktur og kontrol over tingene, kan en god idé, og en succesrig og vedvarende mobilisering for den, virkelig få ting til at ske.

Jeg vil spørge dig, om du vil sige mere om historien om LaRouche-bevægelsens involvering i alt dette; eller også, om du har noget at sige om, hvordan vi skal få USA til at tilslutte sig denne udvikling, i stedet for at være imod den?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil for det første gerne kort kommentere ASEAN-konferencen, for dette fulgte i G20-mødets fodspor; og nu er disse uoverensstemmelser bilagt. For ASEAN-landene, sammen med Kina, har alle sammen aftalt, at alle uoverensstemmelser vil blive bilagt gennem fredelig forhandling og dialog; de vil, frem til midten af næste år, udarbejde et adfærdskodeks med dette for øje, og i fællesskab bekæmpe trusler mod sikkerheden, såsom terrorisme, og andre trusler. De vil agere på grundlag af FN's Havretskonvention, eller UNCLOS; og det betyder, at alle disse forsøg på at oppiske en konflikt mellem Filippinerne og Kina, med Voldgiftsretten i Haag, ikke er lykkedes. Dette var et forsøg på at skabe uenighed, men denne ASEAN-konference sagde, »Nej, vi ønsker fælles, økonomisk udvikling. Vi vil genoplive den regionale organisation for økonomisk udvikling.«

Så dette demonstrerer, at Kinas udenrigspolitik – og ikke alene ved G20-mødet – ændrede dagsordenen totalt; men også mht. regionale konflikter, nemlig, at hvis man har et »win-win«-perspektiv, hvor man tager hensyn til den andens interesser, så kan man finde løsninger.

Så det, der blev tilbage for Obama, som nogle aviser skrev, var gennemførelsen af TPP; men, som du allerede har nævnt, så har både Repræsentanternes Hus og Senatet, og også de to præsidentkandidater, sagt, at TPP er ude. Formændene for de to Kongreshuse har sagt, at det ikke kommer til afstemning i år; hvilket vil sige, ikke i Obamas tid som præsident. Så TPP er dødt; TTIP – det er den europæiske version af samme sag – er

ligeledes dødt. Så jeg mener, at verden virkelig har ændret sig; unipolære krav og den idé, at man kan afstikke reglerne på vegne af et enkelt land, eksisterer ikke mere. Vi er gået ind i en fuldstændig ny æra med respekt for et andet lands suverænitet, og med en alliance af overvejende republikker, til fordel for det overordnede gode ('det almene vel') for alle.

Det er selvfølgelig en virkelig betydningsfuld udvikling. Det betyder ikke alene, at USA har muligheden for at vende tilbage til præsident John Quincy Adams' (1825-1829) udenrigspolitik – for det var præcis, hvad han havde skitseret, at USA skulle gøre – men det betyder også, at systemet med fuldstændigt suveræne nationalstater, der samarbejder om en fælles udvikling – hvilket er, hvad vi har promoveret, hvad især hr. LaRouche naturligvis har promoveret, i mere end 50 år – nu er i færd med at blive til virkelighed.

Så jeg mener, vi har grund til at være meget glade for dette, for LaRouche-bevægelsen har, i de seneste 40 år, men især særlig i de seneste 25 år, sammenkaldt til bogstavelig talt hundredevis af konferencer i hele verden; i alle de store amerikanske og europæiske byer, i Rio de Janeiro, i São Paulo i Brasilien, i Mexico, Beijing, New Delhi og Moskva. Endda mange i Australien, i Egypten og i andre afrikanske lande; vi har afholdt seminarer og konferencer. Jeg mener, at vi nu har en renæssancebevægelse og en verdensbevægelse for udvikling.

Eftersom du nævnte den smukke gallakonzert, som åbnede G20-topmødet, så var dette på en vis måde lig det, som vi gør med dialogen om klassisk kultur; for det begyndte med en række meget smukke kinesiske folkesange, og dernæst kom der scener fra balletten Svanesøen – der blev danset i en sø – så danserne ligesom skabte små springvand ved hvert trin, fordi de dansede i vandet. Det skabte en utrolig effekt. Og så selvfølgelig, at de valgte *Ode til Glæden*, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«),

som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt *Ode til Glæden* mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe dette smukke resultat.

Foto: Fra Schiller Instituttets koropførelse af Mozarts Reviem i New York sept. 2016, i anledning af 15-års midelhøjtideligheden for terrorangrebene den 11. september, 2001.

Obama er til grin for hele verden – Dump ham nu!

Leder fra LaRouchePAC, 13. sept., 2016 – Den filippinske præsident Rodrigo Duterte fjede spot til skade for Barack Obama, da han tirsdag meddelte, at han har annulleret de fælles amerikansk-filippinske patruljer i det Sydkinesiske Hav, idet han kaldte dem unødvendige provokationer. Hvad mere er, så har han meddelt, at han sender sin forsvarsminister til Moskva og Beijing for at indlede drøftelser om våbenkøb fra disse to nationer.

Præsident Dutertes handlinger, der kommer 24 timer efter hans meddelelse om, at han sparker de amerikanske specialstyrker ud af Mindanao, bør tjene som et stærkt budskab til præsident Barack Obama: Du kan ikke spytte i ansigtet på verdens ledere og forvente, at de i al evighed finder sig i det.

Præsident Obama kom tilbage fra sin netop afsluttede Asien-rundrejse til et skybrud af kritik for sin skandaløse opførelse, hvor han optrappede provokationerne mod både Rusland og Kina og herved bringer USA tættere på fuldstændigt økonomisk kollaps og en atombevæbnet konfrontation med Rusland. Obamas handlinger i Hangzhou blev tirsdag perfekt indfanget af Martin Sieff i en historie i *United Press International*: »Svage mænd buldrer og bluffer, og forestiller sig, de er stærke ... Det var, hvad Obama gjorde ved G20-mødet ... Obama hævdede sig – i sin egen fantasi – over for Rusland og Kina. I virkeligheden brasede han bare fremefter på en kurs mod USA's økonomiske sammenbrud gennem endeløse sammenstød med Kina. Hvad værre er, så tog han endnu et skridt på vejen mod en atomar konfrontation og verdenskrig med Rusland ... Det kaster USA og det amerikanske folk længere frem på vejen mod global krig og eksistentiel krise.«

Den tidligere amerikanske ambassadør Chas Freeman sekunderede denne advarsel, da han i et interview med Sputnik News bemærkede, at Obamas politik med drone-drab har »spredt anti-vestlig terrorisme i global udstrækning til nye hjørner af kloden«.

Ikke så snart var han vendt tilbage til Washington, før Obama demonstrerede, at han er parat til at sætte sit forhold til det anglo-saudiske imperium over ethvert hensyn til det amerikanske folk, ved at love at nedlægge veto mod JASTA-lovforslaget, ifølge hvilket familierne og overlevende fra angrebene d. 11. september har mulighed for at sagsøge den saudiske kongefamilie for dens støtte til flykaprerne bag historiens værste terror-grusomhed på amerikansk jord.

Obama har vist sig som en isoleret og foragtet figur, til dels, fordi verden hastigt er på vej væk fra den britiske, imperialistiske geopolitik med permanent krigsførelse og folkedrab i Malthus' ånd, og som har været kendetegnende for de seneste to amerikanske præsidentskabers politik. Ikke alene har Filippinerne brudt med Obama. Den nye premierminister i

Vietnam var i Beijing for at holde møder med kinesiske topledere, herunder præsident Xi Jinping, og de to lande lovede at sætte deres fælles interesser over spørgsmål, hvori de er uenige, og at bilægge spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav gennem bilateralt diplomati. Rusland og Kina har bebudet nye, store investeringer i energiinfrastruktur i Indien, Pakistan og Tyrkiet, og BRIKS' Nye Udviklingsbank har annonceret udstedelse af statsobligationer i rubel, til infrastrukturinvesteringer i Rusland. Denne form for initiativer bliver annonceret næsten hver dag, og de repræsenterer kumulativt en realisering af det nye paradigme for relationer mellem verdens nationer.

De fire koncerter, der blev opført af Schiller Instituttets Kor i New York-New Jersey-området til minde om 15-års dagen for angrebene d. 11. september 2001, blev overværet af i alt 4.000 mennesker, og virkningen vil give genlyd i den kommende tid. Det nye paradigme med »win-win«-samarbejde mellem nationer kan kun ske med en genoplivning af klassisk kultur, som udgør grundlaget for videnskabelige opdagelser og en fejring af menneskelig kreativitet.

Obama er en fjende af menneskeheden, og hans fjernelse fra embedet er absolut passende, selv nu, hvor der kun er fire måneder tilbage af hans præsidentskab. Er du rede til at udsætte menneskeheden for fare i så meget som én dag mere, ved at tolerere, at Obama forbliver i embedet?

**Der er ingen forældelsesfrist
for sandheden.**

Schiller Institut-konference for 11. september i New York

Jeffrey Steinberg, EIR's efterretningsredaktør, havde følgende indlæg på Schiller Instituttets konference for at mindes ofrene for terrorangrebet, den 11. september 2001:

Jeg mener, at det virkelig er vigtigt at holde fast ved ånden i den **tale, Helga netop har holdt**, for mange af jer har holdt til mange, mange møder, hvor det generelle emne ikke var en samling eller opsummering af gode nyheder. Jeg synes, at alle her i lokalet bør lægge ud med at applaudere jer selv, for de sejre, vi har opnået omkring frigivelsen af de 28 sider, den nu vedtagne JASTA-lov, enstemmigt i begge Kongressens huse, og den kendsgerning, at begge politiske partier ikke kunne komme uden om at sætte genindførelsen af Glass-Steagall på deres partipolitiske platforme, er en hyldest til det vedholdende og ihærdige arbejde, som I alle har været en del af. Så jeg finder det meget passende at applaudere os selv og jer selv for at udføre den form for mirakler, som kun mennesker er i stand til. [applaus] For disse præstationer er i sandhed mirakuløse, men det er den form for mirakler, der kommer som resultat af at tro på, at sandheden tæller, at der ikke er nogen forældelsesfrist for sandheden, og at vi virkelig bor i en demokratisk republik, hvor befolkningens stemme betyder noget.

Jeg kan, ud fra et meget detaljeret førstehåndskendskab, som jeg ikke tilnærmelsesvis har tid til at gennemgå i dag, fortælle jer, at grunden til, at de 28 sider blev frigivet den 15. juli, er, at vi kollektivt, med mange, mange andre, med familierne til ofrene for 11. september, med ledende kongresmedlemmer, kunne blive ved med at presse på og tvinge det til at ske.

Præsident Obama har *ingen som helst planer* om at frigive de 28

sider. Men underdønningen af krav om at kende sandheden om dette spørgsmål nåede et punkt, 15 år efter begivenheden, hvor hans nærmeste medarbejdere måtte gå til ham og sige, »disse 28 sider vil, med næb eller med klør, blive offentliggjort«. Det blev ganske klart den 6. juli, hvor kongresmedlemmerne Walter Jones og Stephen Lynch påkaldte Gravel-præcedensen, præcedens med Pentagon-papirerne, og sagde: Det er vores forfatningsmæssige pligt at informere det amerikanske folk om afgørende spørgsmål om den nationale sikkerhed, hvor hemmeligholdelse ikke har noget at gøre. I samme øjeblik, det blev klart, at de var parat til at gå så vidt, gik folk fra Det Hvide Hus til præsidenten og sagde, »dit valg er enkelt. Du bliver enten skurken i denne historie, eller også kan vi forsøge at spinne det, så du bliver helten«, selv om han ikke havde nogen planer om at frigive dem. Han fik at vide, »det vil ske under alle omstændigheder, hvad enten det gøres af den næste præsident, eller Kongressen tager det på sig at offentliggøre det; så du kan lige så godt få lidt kredit for det. Og for resten, så gør vi det netop, som Huset og Senatet pakker sammen og tager på ferie i to måneder, og netop, som de to konventer til nominering af præsidentkandidater står for at finde sted, og al ilten vil blive suget ud af medierne i den næste måneds tid; så vi kan måske ligesom snige os igennem, og folk vil glemme det, og vi vil slippe godt fra at frigive det med mindst muligt bagslag.«

Det er tydeligt, at fremmødet her i dag, og andre begivenheder, der finder sted i denne weekend, gør det klart, at dette ikke bliver tilfældet; det vil ikke ske.

Og så, som Helga sagde, så må vi bygge videre på de sejre, vi har etableret. Jeg kan fortælle jer, at uroen i Washington er enorm. Det plejede at være sådan, at lederskab i Kongressen, lederskab i andre institutioner i Washington, bestemtes af, hvem man kender, og hvor godt man »går med på det, for at være med i klubben af de rigtige«. Og dette koncept er *dødt*.

Den kendsgerning, at folk er blevet ekskluderet af det gode

selskab – Walter Jones har ingen udnævnelser til komiteer! Han burde efter al retfærdighed have været formand for en stor, i det mindste underkomite i House Armed Services Committee; han blev sparket ud af House Financial Services Committee, fordi han introducerede Glass-Steagall.

Men folk ved, at der er et nyt, fremvoksende lederskab.

Det er åbenlyst, at dette præsidentvalg gør det klart, at personlighed ikke er et kriterie for lederskab [latter], men at vi nu i USA kan gå over til et punkt, hvor vi her i USA kan vinde på basis af ideer og principper.

Så vi har fået disse sejre med de 28 sider, med 11. september, og med vedtagelsen af JASTA-loven. Præsident Obama har nu sommerens værste weekend, og det siger en hel del i betragtning af, hvad han netop har været igennem i Asien, især takket være præsident Duterte fra Filippinerne. Han står nu i et dilemma: Vil han nedlægge veto mod JASTA-loven? Og demokrater siger til ham: Hvis du gør det, så vil du alene få skylden for, at Donald Trump bliver valgt til USA's præsident, fordi folk vil hade Demokraterne pga. dine handlinger.

Så vi befinder os i en meget interessant tid, og jeg tror, igen, at vi må tage det store billede i betragtning. Hele den bevægelse, der kommer ud af topmøderne, som netop er sluttet i Asien, og i øvrigt vil den samme proces komme her til vores egne græsgange, fra og med tirsdag, her i Manhattan, med åbningen af FN's Generalforsamling: De diskussioner, der fandt sted i Vladivostok, i Hangzhou, vil nu finde sted på Manhattans East Side, og verdensledere, udenrigsministre vil være her, mens det står på, og vi må holde deres fødder i ilden, for at disse ideer virkelig bliver virkeliggjort og gennemført.

Vores anden, mindre opgave, for øvrigt, er, at USA fuldt ud må bringes på linje med dette nye paradigme. Og det første skridt er at sikre, at Kongressen handler for at genindføre Glass-

Steagall. Vi er nu, som Helga sagde, ved et punkt, hvor Deutsche Bank synger på sidste vers, og der er faktisk et væddeløb mellem Deutsche Bank og Dope, Inc.'s førende bank, HSBC, om, hvem, der først bukker under. Så vi befinder os på randen af en krise, der er langt større end i 2008, større end Lehman Brothers, for Deutsche Bank har den største eksponering til derivater i nogen bank i verden, og alle de store New York-banker er modpart i disse derivattransaktioner; de står til at nedsmelte.

Det første skridt er Glass-Steagall. Glass-Steagall løser et stykke af problemet. Den tager grundlæggende set affaldet bort, skraldemændene får travlt i mange måneder på Wall Street! Men det vil bare betyde, at vi er nået frem til det punkt, hvor vi genopbygger, og det betyder, at det andet element af det, hr. LaRouche har krævet under hele sin politiske karriere, og har sagt meget skarpt i løbet af de seneste år: genindfør Glass-Steagall, genetabler funktionsdygtige kommercielle banker. Gå tilbage til en lang, stolt tradition, hvor Kongressen plejede at have to budgetter. Den plejede at have et budget for løbende driftsudgifter, og et budget, der var orienteret mod investering, et anlægsbudget. Hvis tiderne var hårde, kunne man altid stramme livremmen ind med 20 eller 30 % af driftsbudgettet; men man skar *aldrig* ned på anlægsbudgettet, fordi det er fremtiden. Det er de næste generationer: Det er infrastruktur, det er investering i videnskab og teknologi, og det er investering i uddannelse og alle disse ting.

Vi må tilbage til disse kerneprincipper. Og jeg mener, at momentum i denne weekend, og hvad der kommer ud af det, er af en sådan styrke, at vi virkelig kan vinde denne kamp i USA. Vi kan ikke løse problemet globalt, fuldt ud, før vi har vundet USA tilbage for disse kerneprincipper, og med baggrund i det, vi har opnået i denne seneste periode, gennem mange, mange års akkumuleret arbejde, så befinder vi os på tærsklen til en sådan form for sejr, og jeg mener, at mindehøjtideligheden i

denne weekend, et levende mindesmærke for dem, der mistede livet den 11. september, samt den seneste rapport fra *Newsweek*, indikerer, at der nu er *400.000 mennesker*, blandt de første, der responderede og andre, der overlevede 11. september, men som lider af invaliderende sygdomme, fordi de var helte i dagene og ugerne og månederne, der fulgte.

Så vi har meget arbejde at gøre, men jeg mener, at vi må bære optimismens og tillidens fakkelt fremad, og der er ingen tvivl om, at der venter os mange flere mirakler at udføre.

Tak. [applaus]

Filippinernes præsident Duterte: Amerikansk militær skal forlade Mindanao

12. september 2016 – Filippinernes præsident Rodrigo Duterte tog i dag et kæmpe skridt fremad mod at befri sit land fra Washingtons neo-kolonialistiske kontrol, ved at annoncere, at USA's Specialstyrker, der har opereret på den sydlige ø Mindanao siden 2002, skal forlade øen.

»De amerikanske Specialstyrker, de må væk«, sagde han, iflg. *Philippines Inquirer*. »De må forlade Mindanao. Der er mange (amerikanere) dér«, sagde præsidenten i en tale ved ceremonien, hvor den nye regering tages i ed, i præsidentpaladset Malacañang.

»Det kunne jeg blot ikke sige [under ASEAN-topmødet i Laos]«, fortsatte han, »for jeg vil ikke have en splittelse med Amerika. Situationen dér [i Mindanao] bliver mere ustabil. Hvis de bliver set dér, vil de virkelig blive dræbt«, tilføjede han.

Duterte har lanceret en storstilet optrapning af krigen mod terrorister, først og fremmest Abu Sayyaf, der oprindeligt udsprang af de afghanske kæmpere, der var blevet uddannet af USA til at bekæmpe russerne i Afghanistan. »Abu'erne« som de kaldes, hævder nu deres loyalitet over for ISIS. Duterte sagde, at den amerikanske tilstedeværelse vil gøre det vanskeligere at vinde en reel krig mod terror: »De vil virkelig dræbe amerikanerne; de vil forsøge at kidnappe dem for at få løsepenge.«

Hidtil har Duterte ikke antydnet noget om, at han vil annullere Loven om forstærket forsvarssamarbejde (EDCA), den ulovlige aftale, som tidligere præsident Aquino bankede igennem uden Senatets godkendelse, som forfatningen kræver. EDCA, der giver USA mulighed for at etablere fem baser i hele landet, er nu ved at blive gennemført; men EDCA blev sat i kraft som en »eksekutiv handling«, baseret på det tvivlsomme påskud, at det blot drejede sig om en forlængelse af en aftale fra 2002, som Senatet havde godkendt, og som gav instruktører fra Specialstyrkerne mulighed for at tage til Mindanao for at være med til at bekæmpe terroristerne. De har været der lige siden.

Så, hvis Duterte tvinger de amerikanske styrker til at forlade Mindanao, så kunne de nye baser i resten af landet, det var planlagt til at være kernen i en krig mod Kina, gå samme vej. Duterte kan faktisk, eftersom Aquino gennemførte EDCA ulovligt som en »eksekutiv handling«, med lethed skrotte den på samme grundlag.

Foto: Den filippinske præsident Rodrigo Duterte.

Vestens snak om russisk »ekspansionisme« er rent vrøvl, siger Putin til Bloomberg

12. september 2016 – Den russiske præsident Vladimir Putin gav et vidtrækkende interview til *Bloombergs* John Micklewaithe i Vladivostok den 6. september. Det var en meget selvsikker Putin, der håndterede alle Micklewaithes ofte ironiske spørgsmål. På spørgsmålet om faren for en russisk invasion à la Krim af de Baltiske Stater, svarede Putin, »Det rene vrøvl!«. »Tror De virkelig, vi ønsker at starte en krig med NATO?«, spurgte Putin. »NATO har en befolkning på 600 mio. mennesker, og Rusland har kun 146 mio. mennesker. Åh, vi er selvfølgelig en stor atommagt. Men tror De virkelig, at vi er rede til at begynde en atomkrig, med det formål at erobre de baltiske lande? Det er det rene vrøvl!«, gav han igen.

»Men hovedpointen er noget anderledes«, fortsatte han. »Man kan intet stille op mod folkets vilje. I Krim var der en befolkning, der for 70 %'s vedkommende var russisk, og resten af befolkningen talte flydende russisk. Og de stemte for uafhængighed. Dette er alt sammen et politisk spil«, sagde Putin. »Hvis de ønsker garantier, kan jeg sige, at vi har til hensigt at forfølge en absolut fredelig udenrigspolitik.« Forespurgt om tilstedeværelsen af russiske tropper i Krim under folkeafstemningen, svarede han, »Jeg har allerede talt om dette. Russiske soldater opretholdt freden under folkeafstemningen. Folk ville ikke komme under trussel fra et maskingevær. Krims parlament vedtog uafhængighed, et parlament, der tidligere var blevet valgt. Så vi handlede i

overensstemmelse med international lov og med FN's charter, og på basis af demokratiske principper.«

Da Putin blev spurgt, om han ønsker at skabe en indflydelseszone, smilede Putin blot og sagde, »Det tog mig ni timer at flyve fra Moskva til Vladivostok, kun en smule mindre end til New York. Tror De, vi har behov for at udvide noget?«, spurgte han. »Men det handler slet ikke om territorier«, fortsatte han. »Vi ønsker, at Ruslands indflydelse skal blive mere åbenlys, mere signifikant, men vi lægger et fuldstændigt fredeligt indhold i dette. Det drejer sig om økonomisk indflydelse, humanitær indflydelse; indflydelse mht. at udvikle ligeværdigt samarbejde med vore naboer.«

Micklewaithe forsøgte at få ham på krogen ved at sige noget om det amerikanske valg og Donald Trump, der roser Putin i sin kampagne, men det faldt Putin ikke for. »Vi er rede til at arbejde sammen med enhver præsident, uanset dennes navn«, gentog han flere gange over for Micklewaithe, der prøvede at få noget andet ud af ham. »Men det afhænger selvfølgelig af den næste regerings holdning over for Rusland. Hvis nogen ønsker at samarbejde med Rusland, hilser vi det velkommen. Men, hvis nogen ønsker at komme af med os, så bliver det en ganske anden fremgangsmåde«, sagde han. »Men vi vil overleve. Og det er slet ikke afgjort, hvem, der har mest at tabe ved en sådan fremgangsmåde«, advarede han. Han sagde, at, alt for ofte i de amerikanske valgkampagner, så kan kandidater godt lide at spille det »anti-russiske kort«. »Jeg mener, at det er en meget snæversynet fremgangsmåde. Den bruges i den hjemlige, politiske kamp, og det er dårligt, mener jeg.«

Med hensyn til Syrien sagde Putin, at vanskeligheden bestod i at kunne skelne terroristerne fra den andre oppositionsgrupper. Men på dette punkt var både Rusland og USA enige om, at det måtte gøres [Interviewet fandt sted, før Syrien-aftalen blev indgået]. Putin havde store lovord tilovers for den amerikanske udenrigsminister Kerry. »Kerry har udført et kolossalt job«, sagde Putin. »Jeg blev

overrasket over hans tålmodighed og hans beslutsomhed. Og jeg er overbevist om, at vi går i den rigtige retning.«

<http://www.bloomberg.com/news/articles/2016-09-05/vladimir-putin-on-trump-clinton-oil-economics-japan-and-syria>

Verden er forandret – Alt kan nu ske, men Obama må afsættes

Leder fra LaRouchePAC, 12. sept. 2016 – Spektakulære begivenheder fandt sted i Asien i sidste weekend, hvor det overvældende flertal af verdens nationer forenede sig bag et nyt paradigme i verden, centreret omkring programmer for »storstilet udvikling«, ved hjælp af den Nye Silkevej og de nye finansinstitutioner, der er skabt af Kina, BRIKS og andre.

Denne samme ånd befandt sig over New York i den forgangne weekend, med Schiller Instituttets »Levende Mindesmærke« for ofrene for terrorangrebene den 11. september, 2001, og for ofrene for den politik for 'evindelige krige', der siden da er blevet udløst af regeringerne Bush og Obama. Skønheden i Mozarts *Rekviem*, med deltagelse af flere end 3000 mennesker i de fire Schiller Institut-koncerter i flere bydele i New York City, skabte den samme frihedens ånd som det Nye Paradigme, der skabtes i Asien.

Begivenhederne demonstrerer i sandhed Friedrich Schillers indsigt i, at vejen til frihed går gennem skønhed.

Men stanken af ondskab og hæslighed hænger stadig over USA, med krigene, der fortsætter, den økonomiske degeneration, der

accelererer, narkotika, der kræver hidtil uhørte ofre, og med pessimismen, der er fremherskende – især med en valgkampagne, hvor befolkningen foragter begge kandidater, og med god grund. Der er ingen duelig kandidat præcis, fordi det amerikanske borgersamfund har forsømt at fordømme den siddende præsident som den masseorder, han er – og som han faktisk er stolt af at være.

Men verden er ændret i de seneste dage. Lyndon LaRouche sagde i dag, at absolut hvad som helst er muligt i dette øjeblik med faseskifte i menneskehedens historie. Idet han tager de voksende beviser for Hillary Clintons alvorlige helbredsproblemer i betragtning, sagde LaRouche, at verden må undersøge problemet lidt mere i dybden:

Hillarys helbred begyndte at gå ned ad bakke, da hun kapitulerede over for Obama under og efter valget i 2008, hvor hun på tåbelig vis gik med til at tjene som hans udenrigsminister. Det onde, hun gjorde i denne stilling, blev induceret af Obama, dræberen, der lærte at tage drab til sig fra sin morderiske stedfar i Indonesien. Hendes fejltagelser og fiaskoer kan alle henføres til Obama. Det er Obama, som det drejer sig om. Han ødelagde hende. Hendes karakter ændrede sig. Hun degenererede til at blive et redskab for Obama. Bagved Obama spores skylden tilbage til det britiske monarki, som han elsker og adlyder, samt til dets saudiske skabelse for folkedrab, der tilsammen har skabt menneskehedens nuværende lidelser.

Obama må fjernes nu – der findes ingen anden mulig løsning. Hillary ville gå ned sammen med ham, og valgprocessen ville blive ændret, med nye kandidater, der måtte udpeges.

Ikke praktisk? Revolutioner skabes ikke gennem praktiske (pragmatiske) trin, men gennem kreative opdagelser og nyskabelser i den historiske kurs, som med den Nye Silkevej, og som det skete med Amerikas Grundlæggende Fædre, og som det reflekteres i Franklin Roosevelts og Jack Kennedys livsværk.

Der kræves noget nyt og bedre i dag; i modsat fald vil civilisationens kollaps og atomkrig blive resultatet. Alternativet består ikke længere i en idé, der skal kaperes rent intellektuelt, men består i, at denne idé nu er under reel opbygning i Asien, og i de usædvanlige begivenheder i New York City denne forgange weekend.

De udviklinger, der vil finde sted i månederne september og oktober, er uforudsigelige, men der vil med sikkerhed finde betydningsfulde, dramatiske ændringer sted. Vi må være forud for udviklingskurven og handle, før kaos sænker sig over os. Der er pustet nyt liv i Kongressen gennem dennes handling imod saudierne, med den enstemmige vedtagelse af JASTA-lovforslaget, som Obama har lovet at nedlægge veto mod – men et veto, der kan tilsidesættes. Kongressen må ligeledes tvinges til at handle modigt og hurtigt, med vedtagelse af de Glass/Steagall-lovforslag, der nu er fremsat i begge Kongressens huse, med det formål at lukke Wall Street ned, før dets ukontrollerede kollaps tager nationen og hele verden med sig i faldet. Tiden er nu til optimisme og handling.

Foto: Mindeplade opsat på stedet, der skuer over Ground Zero på den anden side Hudsonfloden, og hvor mindesmærket for ofrene for 11. september, det 10 etager høje »Tåremonument«, en gave fra Rusland, senere blev rejst (skete 11. september, 2006). Teksten på mindepladen, på engelsk og russisk, lyder:

»Fra det russiske folk – præsident Vladimir Putin. Dette sted vil blive hjemsted for monumentet for kampen mod global terrorisme. Kunstner Zurab Tsereteli.«

USA: Armerede atomvåben blev lastet på B52'ere, før 11. september ramte

11. september 2016 – I dag publicerede NBC News resultaterne af en undersøgelse af begivenhederne den 11. september, der viser, at 'levende' atomvåben var blevet lastet om bord på B-52'ere på tre amerikanske flyvebaser, som en del af en militær øvelse, da terrorangrebet skete. Undersøgelsen rapporterer også om sammenbruddet af kommunikationerne og manglen på de principper om at følge den nødvendige procedure i et sådant nødstilfælde.

Tre dusin 'levende' atomvåben var om bord på det amerikanske luftvåbens bombefly på tre flyvebaser, da angrebet fandt sted, siger rapporten. Én af disse flyvebaser var Barksdale, LA, hvortil man bragte Bush fra Florida efter angrebet. Ifølge Al Buckles, der havde overvågningsvagten i den Strategiske Kommando den dag, og som talte til *Omaha World Herald* i sidste uge: »Atomvåben var eksponerede. Man ville ødelægge det halve af Bossier City med eksplosionerne«, hvis en fjende havde angrebet flyvebasen på dette tidspunkt – dvs., at atomvåbnene kunne være blevet detoneret.

Desuden var nationen ved at gøre klar til at gå over til beredskabstilstand DEFCON 3, der er planlagt til en situation med trussel om atomkrig. Dette beredskab blev opfanget af Moskva. Putin forsøgte at komme i kontakt med Bush, men Bush var ikke i kontakt med nogen, mens han fløj rundt i Air Force 1 i forsøg på at finde ud af, hvor man skulle lande.

Rapporten viser også, at, ud af de ti øverste personer, der skulle følge i præsidentens sted (ifald denne 'forfaldt'), var alle for nær én person enten i udlandet, eller også nægtede de at følge protokollen for sådanne nødsituationer. Cheney

nægtede at forlade Det Hvide Hus for at tage ophold i det sikre sted, der var anvist ham, Rumsfeld nægtede at forlade Pentagon, osv. Kommunikationen rapporteredes at være brudt sammen mellem lederne.

Rapporten siger, at Pentagons årlige »Global Guardian« krigsspil »var i fuld gang«. Tre dusin ægte atomvåben var blevet lastet om bord på interkontinentale bombefly i North Dakota, Missouri og Louisiana ... Admiral Richard Mies, øverstkommanderende for USA's Strategiske Kommando (STRATCOM), og som havde overopsynet over krigsspillet, havde trukket stikket ud for øvelsen, så snart han hørte nyhederne om angrebene i Washington og New York, iflg. et interview, der blev udgivet i denne uge i *Omaha World Herald* ... Da STRATCOM hørte, at præsident Bush ville lande i Barksdale, kæmpede våbenspecialister desperat for at blive færdig med at losse våbnene af bombeflyene. I mellemtiden lå russerne og ringede. De havde detekteret forberedelser til en forøgelse af det amerikanske militærs beredskab til DEFCON 3 – som var planlagt til at blive gennemført kl. 10:53 EST.

»General Ralph 'Ed' Eberhart, øverstbefalende for den Nordamerikanske Luftforsvarskommando i Colorado Springs den dag«, sagde til 11. september-komiteen i en nu frigivet, tophemmelig høring, at optrapningen til DEFCON 3 var genstand for hed debat. Det er ikke planlagt for et 11. september-type scenario, men snarere for atomkrig. Det »kunne have kompliceret responsen til angrebene«, bemærkede Eberhart. »Snarere end at annullere atomstyrkerne, som STRATCOM gjorde i Barksdale, så dikterer DEFCON responsregler et forøget alarmberedskab. Og hvis alarmen gik til DEFCON 2, det næsthøjeste niveau, ville man blive nødt til igen at laste atomvåben på B-52'erne«.

Rapporten konkluderer: »Lag efter lag af systemer og nødplaner, der er henved 50 år gamle, er blevet skabt og finjusteret mere end én gang. Men på denne dag kendte ikke én af lederne nogen af detaljerne i planerne, og fire ud af fem

af de topplacerede efterfølgere til præsidenten afviste at følge anvisningerne i regeringsprotokollerne.«

Foto: B-52-bombefly på Barksdale Flyvebase.

Tysklands general Kujat: Kun et tæt amerikansk-russisk samarbejde kan løse krisen i Syrien; Model for krisen i Ukraine

11. september 2016 (Wiesbaden) – Femten år efter terrorangrebene den 11. september, 2001, siger den tidligere formand for NATO's militærkomite (2002-05), general Harald Kujat (Bundeswehr, pens.), at Vesten for længe siden i det store og hele var »mislykkedes politisk« i Afghanistan efter den indledningsvise militære succes, og den nylige Lavrov-Kerry-aftale om at bekæmpe terror i Syrien, som han anskuer med nødvendig optimisme, viser, at kun, når Rusland og USA samarbejder, kan problemerne løses. »Man burde have fundet en regional løsning i Afghanistan«, især med Pakistan, sagde general Kujat til Deutschlandrundfunk radio i et interview den 10. september. Som svar på et spørgsmål om invasionen af Irak i 2003, for at finde ikkeeksisterende masseødelæggelsesvåben, roste general Kujat Tysklands afvisning mht. at deltage i denne krig og nævnte de kaotiske begivenheder bagefter, inklusive fremkomsten af Islamisk Stat som konsekvens af invasionen, der viser, hvor korrekt den tyske beslutning var.

Med hensyn til potentialet for aftalen om Syrien fra 9.

september mellem den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov og den amerikanske udenrigsminister John Kerry, sagde general Kujat, »man må være optimistisk« og understregede især, at USA og Rusland ikke bare koordinerer skridt til en politisk løsning, men også til de fælles, og parallelle, militære operationer. Forespurgt, om det amerikansk-russiske samarbejde faktisk kan overvinde den komplekse situation, sagde general Kujat ligefremt, »hvis der overhovedet er en chance for at bringe situationen dér under kontrol, kan det kun ske gennem tæt samarbejde mellem Rusland og USA ... hvilket også er modellen for at afslutte krisen i Ukraine«.

New York: Schiller Instituttet i spidsen for Levende Mindesmærke for ofrene for terrorangrebene 11. september

Leder fra LaRouchePAC, 11. sept. 2016 – På 15-års dagen for terrorangrebet mod New York City og Washington D.C., intervenserede Schiller Instituttet, stiftet af Lyndon og Helga LaRouche, i fem bydistrikter i New York for at løfte mindedagen for denne tragiske dag til et højere niveau, et »levende mindesmærke«, ved at bruge stor kunst til at opløfte sindet og sjælen hos alle mænd og kvinder, bort fra frygt og tanker om hævn og til tanker om kreativitet og menneskehedens fremtid.

Tre fremførelser af den storslåede *Rekviemmesse* af Amadeus

Mozart blev opført i New York City af Schiller Instituttets New York borgerkor, med fuldt orkester, sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur, på datoerne 9., 10. og 11., i bydelene Bronx, Manhattan og Brooklyn. En fjerde opførelse vil finde sted mandag aften i Morristown, New Jersey, hjemsted for mange af de familier, der mistede deres kære den 11. september.

Invitationen til koncerterne, og til en konference om eftermiddagen den 10. september i Manhattan, sponsoreret af Schiller Instituttet, lød: »Denne september måned, hvor De Forenede Nationer åbner, lad da alle, der afskyr vold og krig, droppe deres uoverensstemmelser og komme sammen i højtidelig erkendelse af det, der er menneskeligt i os alle. Lad Wolfgang Amadeus Mozart tale til vore hjerter på musikkens sprog, og til det, Abraham Lincoln kaldte 'den bedre side af vores natur'.

Påtrykt invitationen var et billede af »Tåremonumentet«, en magtfuld, 10 etager høj skulptur i Bayonne, New Jersey, der skuer over Ground Zero på den anden side af Hudsonfloden. Dedikeret »Til kampen mod terrorisme i hele verden« var monumentet en gave fra Rusland efter 11. september. Ved ceremonien for monumentets afsløring, 11. september 2006, deltog præsident Vladimir Putin,

Selve begivenheden den 11. september vil leve videre i historien. Hvert år siden 11. september har det fælles bispesæde i St. Joseph i Brooklyn sponsoreret en march fra Ground Zero, over Brooklynbroen og til deres smukke katedral til en messe til ære for dem, der døde, og for dem, der på anden vis blev berørt. Mange af de hundreder af brandfolk, der gav deres liv for at redde andre som de første på stedet ved World Trade Center, kom fra Brooklyn. I år inviterede biskoppen, for første gang, Schiller Instituttet til at deltage direkte i selve messen, ved at opføre *Rekviem*. Den magtfulde og bevægende opførelse blev udsendt live over bispesædets TV-netværk.

Slående er det, at, blot få dage før denne historiske begivenhed, fredag, den 9. september, vedtog Repræsentanternes Hus enstemmigt et lovforslag, der har været genstand for en lang kamp, anført af mange af de samme familier til ofre for 11. september, LaRouche-bevægelsen og nogle få, modige kongresmedlemmer – Lov om juridisk retsforfølgelse af sponsorer af terrorisme (Justice Against Sponsors of Terrorism Act (JASTA)). Denne lov vil nu gøre det muligt for familierne til ofrene for 11. september at lægge sag an mod Saudi-Arabien for dets rolle i angrebet 11. september. Den saudiske kongefamilies finansiering og støtte til 11. september-terroristerne blev offentligt afsløret, da regeringen blev tvunget til at frigive de »28 sider« af Den fælles Kongresundersøgelsesrapport over 11. september, om finansieringen af angrebet, der i 13 år havde været hemmeligstemplet af præsidenterne Bush og Obama, på trods af, at Obama, da han førte valgkamp, havde afgivet løfte til familierne om at frigive dem.

Obamas rolle, såvel som Bush', i at støtte terrororganisationerne, der var skabt og finansieret af saudierne, og som havde til formål at opnå regimeskift mod lande, der ansås for at befinde sig uden for amerikansk og britisk kontrol, står nu afsløret. Hans støtte til Wall Streets og City of Londons udplyndring af realøkonomien står ligeledes afsløret, men Kongressen har endnu ikke udvist samme mod mht. det presserede behov for at vedtage den Glass/Steagall-lovgivning, der er fremsat i begge Kongressens huse.

De verdensforandrende begivenheder i Kina i sidste uge, ved G20-topmødet, skabte kernen i en ny verdensorden, bestående af næsten alle verdens nationer bortset fra USA og Europa, og baseret på udvikling for alle gennem den Ny Silkevejsproces, og et nyt, globalt finanssystem til erstatning for det bankerotte kasinosystem i Vesten. Den inspiration, der kommer fra New York i dag, angiver retningen – at mobilisere

befolkningen gennem skønhed og fornuft for at bringe Amerika og Europa ind i et samarbejde med Kina, Rusland og menneskehedens fælles mål.

**RADIO SCHILLER den 12.
september 2016:
15 år efter den 11.
september: Schiller
Instituttets NYC-kor opfører
Mozarts Rekiem ved 4
konserter**

Med formand Tom Gillesberg:

**Vi kan sikre verdensfreden
ved at omfavne menneskehedens
fælles mål**

Leder fra LaRouchePAC, 10. sept. 2016 – I anledning af 15-års dagen for terrorangrebene i New York den 11. september, 2001, samledes en stor flok på henved 200 mennesker for at deltage i en konference i St. Bartholomew Kirkens forsamlingshus i

midtby Manhattan, i respons til Schiller Instituttets indkaldelse til en konference med titlen, »Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«. Deltagerne bestod af medlemmer af det diplomatiske samfund, aktivister fra Lyndon LaRouches Manhattan-projekt, tilhængere fra hele landet – nogle havde rejst mere en 1000 miles for at være til stede – og mange andre.

Velkomsttalen blev holdt af Schiller Instituttets Dennis Speed, der også var mødeleder ved den stærke, tre en halv time lange begivenhed, der opfordrede til at gribe dette historiske vendepunkt og skabe en presserende nødvendig, fundamental ændring i USA's udenrigspolitik.

Hovedtalen leveredes af Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, i en 20 minutter lang videofremlæggelse, der var optaget på forhånd.

Herefter fulgte Jeffrey Steinberg fra *EIR*, der opfordrede deltagerne til at applaudere vores bevægelses succes med at organisere tilsyneladende mirakler, som vedtagelsen i går af JASTA-lovforslaget og frigivelsen af de 28 sider i juli måned, og til at mobilisere som bare fanden for at frembringe flere sådanne mirakler, inklusive vedtagelsen af Glass-Steagall.

Tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark blev dernæst introduceret, til stor applaus, der markerede de forsamledes varme følelser og respekt for ham. Han talte om spørgsmålet om fred og hvordan man skabte den, og refererede til den store chance, som den amerikansk-russiske aftale om en våbenhvile i Syrien, der var blevet annonceret mindre end 24 timer tidligere, tilbød.

Dernæst gav senator Richard Black fra Virginia en dybdegående præsentation af »Baggrunden for krigen i Syrien« og viste fotos fra sit seneste besøg i Syrien, for at sprænge de mange myter og løgne, der er blevet brugt til at promovere krigen i dette land og i dette område.

Efter Black fulgte den Arabiske Republik Syriens permanente repræsentant til FN, ambassadør Bashar al-Ja'afari, der gav et historisk foredrag om fremkomsten af wahhabismen i det 18. århundrede, og han afslørede meget lidenskabeligt mange af de særlige løgne og operationer, inklusive dem, som massemedierne stod for, og som er blevet kørt mod Syrien frem til i dag.

Mødet sluttede med et videobudskab fra kongresmedlem Walter Jones (R-NC), der har spillet en central rolle i frigivelsen af de 28 sider og vedtagelsen af JASTA, så vel som også sponsoreringen af Glass/Steagall-lovforslaget. Jones takkede LaRouche-bevægelsen for dens lederskabsrolle i afsløringen af sandheden for det amerikanske folk. Han lovede, at, når Kongressen igen træder sammen senere i september, vil der komme et fornyet fremstød for tilbundsgående høringer, for at få hele sandheden bag de 28 sider frem.

Helga Zepp-LaRouche:

»Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«.

**Hovedtale ved Schiller
Instituttets konference
i New York, 10. sept. 2016**

»Og vi må få USA til at opgive geopolitik; vi må få EU, der alligevel er ved at disintegrere efter Brexit, vi må få disse lande til at opgive geopolitik og mobilisere USA's og Europas

befolkning til at tilslutte sig et nyt paradigme, der begynder med den idé, at menneskeheden er forenet, og at folk kan og bør være patrioter, men de bør også samtidig være verdensborgere. Og, som den store digter Friedrich Schiller sagde, »Der ligger ingen modsætning i at være en patriot og en verdensborger«.

10. september 2016 – Dennis Speed: På vegne af Schiller Instituttet vil jeg gerne byde jer velkommen til dagens konference, »Vi kan sikre verdensfreden ved at omfavne menneskehedens fælles mål«.

Schiller Instituttet blev stiftet i 1984, og forud for dette, den 27. september 1976, talte en af Schiller Instituttets medstiftere og samarbejdspartnere, nu afdøde Fred Wills, der dengang var Guyanas udenrigsminister, til FN's Generalforsamling som repræsentant for FN's Sikkerhedsråd, for 40 år siden, hvor han fremlagde et af de tidligste udtryk for økonomien og statsmanden Lyndon LaRouches politik for udvikling. LaRouches hustru, Helga, grundlagde Schiller Instituttet i 1984, og vi er alle lykkelige og stolte over at have været tilknyttet disse årtier lange bestræbelser.

Vi vil indlede konferencen med et videoindlæg fra Helga LaRouche, stifter og forkvinde for Schiller instituttet:

Helga Zepp-LaRouche: God eftermiddag. Kære deltagere på konferencen: Hr. LaRouche og jeg ville selvfølgelig meget have foretrukket at være personligt til stede på jeres konference, men vi overbringer vore hilsener på denne måde, for vi er i øjeblikket i Europa, hvor vi har meget vigtige ting at gøre.

Lad mig ikke desto mindre overbringe jer et budskab med meget gode nyheder. For, hvad der stort set er gået upåagtet hen i massemedierne i USA og Europa, så har verden ændret sig i løbet af de seneste dage, og til det bedre. Der har været et par internationale konferencer i Asien. Den første var i Vladivostok med meget prominent deltagelse af præsident Putin,

premierminister Abe fra Japan, præsident Park fra Sydkorea; og fokus for mødet var at indgå aftale om meget, meget store, økonomiske projekter og en økonomisk integration af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og initiativet for Silkevejen/Bæltet-og-Vejen. Det betyder en enorm udvikling af Fjernøsten og en økonomisk integration af alle disse asiatiske lande for et fredeligt samarbejde. Der var endda drøftelser om en mulig fredstraktat mellem Rusland og Japan, hvilket ikke er sket i 70 år, så dette er meget, meget vigtigt.

Men hvad der er endnu vigtigere, så var der G20-topmødet, der netop har fundet sted i Hangzhou, Kina. Se, Kina havde en meget, meget ambitiøs plan for G20-topmødet. De havde forberedt det intenst i over et år, gennem mange konferencer på ministerplan, og med tænketanke og diverse grupperinger, og planen var at transformere G20 fra at være en alliance af lande, der blot ville tale om kriser, som finanskrisen i 2008, og til at være en alliance af lande, der vil danne en organisation for den globale styrelse, for i fællesskab at tage sig af spørgsmålene omkring denne Jord. Og dette lykkedes de med.

I har måske ikke hørt om det i medierne, eller, hvis I har, så er det med en ondsksfuld drejning, men det, der virkelig skete, er, at Xi Jinping allerede i et møde for erhvervsledere, det såkaldte B20, og også ved det egentlige G20-møde, fremlagde en plan for at sætte innovation i centrum for den globale økonomi; og allervigtigst, at invitere især udviklingslande og fremvoksende lande til fuldt ud at få del i frugterne af videnskab og teknologi, af innovation, med det formål, ikke at forhale disse landes udvikling.

Dette har fuldstændig ændret dynamikken i verden, for nu har man en situation, hvor en stor del af Asien – og dette fortsattes ved det efterfølgende ASEAN-topmøde – arbejder sammen for fredeligt samarbejde om et »win-win«-perspektiv, gennem grundlæggende set at vedtage den kinesiske model for økonomi.

Alle de af jer, der nogensinde har været i Kina, vil bekræfte, at Kina har undergået den mest utrolige, økonomiske transformation i noget land på denne planet. For 40 eller 45 år siden var Kina, under kulturrevolutionen, fuldstændigt tilbagestående og fattigt, og folk havde det elendigt, og så, med begyndelse i Deng Xiaopings reformer, begyndte Kina at lægge meget vægt på sin egen arbejdsstyrkes intellektuelle udvikling, på innovation, på at foretage syvmileskridt; og der var en lang periode, hvor Kina blot kopierede teknologier fra andre lande; den periode er nu ophørt, og Kina er nu spydspidsen inden for rumteknologi, højhastighedstog, elektronik og inden for diverse andre områder med avanceret videnskab og teknologi.

Kina har nu tilbudt resten af verden at blive en del af dette kinesiske, økonomiske mirakel, i et »win-win-samarbejde« gennem udviklingen af initiativet for den Nye Silkevej/Bæltet-og-Vejen, som et globalt udviklingsperspektiv til hele verden.

Denne idé har en sådan tiltrækningskraft, at, f.eks. alle ASEAN-landene, på ASEAN-konferencen i kølvandet på G20-mødet, grundlæggende set vedtog den kinesiske dagsorden om at gøre en ende på konflikten over det Sydkinesiske Hav og sagde, at, i fremtiden vil alle territoriale og andre konflikter blive løst gennem forhandling og dialog. Der vil blive samarbejde mht. at bekæmpe spørgsmål, der vedrører sikkerhed, såsom bekæmpelse af terrorisme, og mht. at udvikle andre midler til hinandens gensidige udvikling. Og derfor er hele denne truende konflikt over det Sydkinesiske Hav faktisk afsluttet.

Dette er vidunderligt nyt! Og det demonstrerer, at, hvis man sætter et udviklingsperspektiv »i den andens interesse« på dagsordenen, så er der intet problem på denne planet, der ikke kan løses. Dette betyder, at vi nu, for første gang, har mulighed for virkelig at gå over til et nyt paradigme. Udviklingssektorens, USA's og Europas problemer er selvfølgelig stadig gigantiske, og der har hidtil ikke rigtig været en løsning på den kendsgerning, at banksystemet i

øjeblikket er lige så truet, som det var i 2008 med Lehman Brothers' kollaps. For eksempel har Deutsche Bank nu de samme omkostninger for CDS, credit default swaps, til sikkerhedsstillelse for derivater, som Lehman Brothers havde i 2008; hvilket betyder, at spekulanter spekulerer, vædder på muligheden for, at Deutsche Bank krakker. Rentepolitikken, nulrenten, negative renter i alle centralbankerne, som har anvendt det, har nu fået en ende. Mulighederne er opbrugt; hvad vil man mere gøre, end have negative renter? Hvor banker og kunder må betale penge for at indsætte deres penge i banken, i stedet for at få renter? Hele politikken med kvantitativ lempelse har i virkeligheden skabt en skjult hyperinflation, og »helikopterpenge« er virkelig vejs ende.

Den indsats for at gennemføre Glass-Steagall, der i øjeblikket gøres i USA og Europa, må blive gennemført, og vi må mobilisere Europa og USA til simpelt hen at tilslutte sig dette perspektiv med fælles udvikling. USA må vende tilbage til Franklin D. Roosevelts reformer; Europa må vende tilbage til den politik, der, f.eks., eksisterede med Adenauer og de Gaulle; og så kan alle problemerne blive løst, for den Nye Silkevej skaber ikke alene et perspektiv for økonomisk udvikling, men har også allerede skabt et alternativt banksystem: Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Ny Udviklingsbank ('BRIKS-banken'), den Nye Silkevejsfond, den Maritime Silkevejsfond, Shanghai Samarbejdsbanken og mange flere sådanne institutioner, der virkelig applikerer økonomisk politik i traditionen efter [Alexander] Hamilton, ved at have en kreditpolitik i stedet for en pengepolitik.

Dette er særdeles gode nyheder. For dette er noget, som hr. LaRouche og hans bevægelse har kæmpet for i over 40 år. Dette er præcis, hvad hr. LaRouche foreslog i 1975 med den Internationale Udviklingsbank. Det var ideen om, at IMF skulle erstattes af en international udviklingsbank, der skulle organisere en overførsel af teknologi til omkring \$400 mia. om året, for at overvinde udviklingslandenes underudvikling.

Dette blev fuldstændig vedtaget af den Alliancefri Bevægelse i 1976 på den berømte Colombo-konference i Sri Lanka. Dengang led indsatsen for at skabe en retfærdig, økonomisk verdensorden et enormt tilbageslag: Man fik en destabilisering af de ledere, der havde påtaget sig denne sag som deres. For eksempel blev fr. Indira Gandhi destabiliseret; fr. Sirimavo Bandaranaike fra Sri Lanka blev fordrevet fra embedet; den pakistanske premierminister Zulfikar Ali Bhutto blev væltet og sluttelig myrdet.

LaRouche-bevægelsen fortsatte imidlertid sin kamp for dette, med ideen om at udvikle de underudviklede lande i verden; for, vi kan ikke bare leve med en sådan uretfærdighed, som vi i øjeblikket ser i Afrika. Hr. LaRouche foreslog således i 1982 det berømte Strategiske Forsvarsinitiativ, der blev vedtaget af præsident Reagan i 1983, og som var officiel amerikansk politik i omkring otte måneder. Kernen i denne politik var præcis samme idé, der lidt senere blev formuleret af hr. LaRouche som supermagternes protokol, og som grundlæggende set var ideen om at nedlægge de militære blokke, opgive NATO, opgive Warszawa-pagten, og så dernæst, gennem et program med videnskab som drivkraft, udvikle den yderligere produktivitet, bestående i at gennemføre en gigantisk teknologioverførsel til udviklingslandene, med det formål for altid at overvinde deres underudvikling.

Hold op med at behandle den Tredje Verden som stedfortræderlande for krige, og få i stedet et fælles udviklingsperspektiv. Dette var naturligvis også ideen, da vi i 1991, med Sovjetunionens kollaps, foreslog den Eurasiske Landbro/Silkevejen, der var ideen om at forbinde industri- og befolkningscentrene i Europa med dem i Asien gennem udviklingskorridorer. Dette førte vi kampagne for i 25 år, hvor vi afholdt hundreder af konferencer.

Vi var derfor ekstremt glade, da Xi Jinping i 2013, i Kasakhstan, satte den Nye Silkevej tilbage på dagsordenen. Og det er nu, efter tre år, eksploderet mht. at skabe et helt nyt

paradigme for udvikling, for en reel indsats for at overvinde fattigdommen i store dele af verden.

Tag for eksempel Afrika: Afrika er i øjeblikket i en forfærdelig forfatning, hvilket er grunden til, at folk i tusindvis drukner i Middelhavet i forsøg på at nå til Europa, eller de dør af tørst i Sahara, når de forsøger at krydse ørkenen.

Den tyske udviklingsminister Gerd Müller har netop holdt en lidenskabelig tale i den tyske Forbundsdag, hvor han sagde, at det, der foregår i Afrika og andre udviklingslande, er, at de er ved at blive flået i stykker af noget, som han sammenlignede med tidlige former for kapitalisme, hvor de rige bliver rigere; hvor 10 % ejer og forbruger 90 % af alle ressourcer, og hvor 80 % af alle afrikanere ikke har adgang til elektricitet; og dette har skabt en utålelig situation. Gerd Müller krævede dernæst en Ny Marshallplan for udvikling i Afrika og andre udviklingslande. Og den rette måde at forfølge dette på er selvfølgelig en forlængelse af den Nye Silkevej ind i Afrika, ind i Mellemøsten, for at genopbygge de krigshærgede lande Afghanistan, Irak, Syrien, Libyen og Yemen, og de tilstødende områder.

Dette kan gøres med det samme, og det forudsætter blot, at vi får USA til at opgive den idé, at de må insistere på en unipolær verden, for denne unipolære verden eksisterer ikke længere: Efter G20-topmødet kan alle i hele verden se, at »omdrejningspunkt« Asien (doktrinen Asia Pivot), som Obama forsøgte at gennemføre for at udøve amerikansk indflydelse i Sydøstasien og disse områder, ikke fungerede. ASEAN stillede sig på Kinas side. TPP-handelsaftalen, om hvilken Obama i *Washington Post* sagde, at USA »laver reglerne« for handlen, ikke Kina.

Det virkede ikke: Formændene for begge Kongressens huse, Repræsentanternes Hus og Senatet, sagde, at TPP ikke kommer på dagsordenen i år; og de to præsidentkandidater har allerede

sagt, at de er imod TPP. Så den er død. Og TTIP, den tilsvarende frihandelsaftale for Europa, er ligeledes allerede erklæret død af den franske regering og den tyske økonomiminister.

Så der er i øjeblikket en ny mulighed for at bruge G20-topmødet til at fastsætte et nyt regelsæt for handel, for samarbejde, for et »win-win«-perspektiv mellem landene. Og jeg mener, at, hvis vi på kort sigt kan få USA til at gå med i dette kor af nationer for skønhed, for samarbejde, så kan verden virkelig i løbet af meget kort tid opleve et nyt paradigme. Grunden til, at jeg siger »skønhed«, er den, at gallaaftenen inden åbningen af G20-topmødet var en vidunderlig dialog mellem kulturer, meget lig det, vi forsøger at gøre med rækken af koncerter i denne weekend i anledning af 11. september; denne gallaaften begyndte med meget smukke, kinesiske folkesange; der var en smuk scene fra balletten Svanesøen af Tjajkovskij; og sluttelig kulminerede forestillingen med en meget smuk opførelse af dele af *Ode til Glæden*, baseret på Friedrich Schillers digt til Ludwig van Beethovens musik. Jeg mener, at det var klogt af den kinesiske regering at vælge *Ode til Glæden*, hvor teksten på et sted proklamerer, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som et kulturelt udtryk for denne idé om et »win-win-samarbejde« mellem alle civilisationer.

Så mit fundamentale budskab til jer er et budskab om absolut optimisme. Jeg siger ikke, at alle problemer er blevet løst. Vi har stadig eksistentielle problemer; vi har stadig faren for krig; vi har stadig faren for en finansiell nedsmeltning, muligvis i dette efterår. Men alternativet er allerede etableret af en magtfuld gruppe nationer, der tilsammen repræsenterer flertallet af menneskeheden, flere end 4 mia. mennesker.

Og vi må få USA til at opgive geopolitik; vi må få EU, der alligevel er ved at disintegrere efter Brexit, vi må få disse lande til at opgive geopolitik og mobilisere USA's og Europas

befolkning til at tilslutte sig et nyt paradigme, der begynder med den idé, at menneskeheden er *forenet*, og at folk kan og bør være patrioter, men de bør også samtidig være verdensborgere. Og, som den store digter Friedrich Schiller sagde, »Der ligger ingen modsætning i at være patriot og verdensborger«.

Tiden er virkelig inde til, at vi forstår, at løsningen for menneskeheden kun kan findes på det højeste fornuftsplan, og ikke i en eller anden sideorden eller en eller anden angivelig interesse hos én nation imod en anden nation, eller gruppe af nationer.

Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at vi kan foretage dette spring og skabe et nyt paradigme; og alt imens I senere på dagen vil lytte til Mozarts skønne musik (*Rekviem*), til minde om dem, der døde under angrebet 11. september, mener jeg, at vi kan gengive dem liv og gøre dem udødelige ved at sige, at vi højtideligt vil forpligte os til at bringe USA ind i dette nye paradigme, og så vil deres liv have bidraget til noget udødeligt, og de vil forblive i vort minde for altid.